

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/17/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010123
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010123.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozef Milučký a JUDr. Alena Poláčková, PhD., v právnej veci navrhovateľa: VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o., so sídlom Lamačská cesta 3, Bratislava, IČO: 45 467 340, zast. Advokátskou kanceláriou Alfa Legal, s.r.o., so sídlom Karpatská 6, Bratislava, IČO: 47 237 121, zast. Mgr. Máriou Kodajovou - konateľkou a advokátkou, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, za účasti ďalších účastníkov: 1./ CORPORATE LEGAL, s.r.o., so sídlom Mestská 1, Bratislava, zast. JUDr. Jurajom Gajdošikom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Miletičova 23, 2./ Radio Play, s.r.o., so sídlom Saratovská 6/A, Bratislava, 3./ Rádio VIVA, a.s., so sídlom Šalviova 1, Bratislava, o oprávnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu Rady pre vysielanie a retransmisiiu č. R/117/2012 zo dňa 15. mája 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej Republiky rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiiu č. R/117/2012 zo dňa 15. mája 2012 z r u š u j e a v e c v r a c i a správne mu orgánu na ďalšie konanie.

Rada pre vysielanie a retransmisiiu so sídlom v Bratislave j e p o v i n n á zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 407,55 eura v lehote 15 dní na účet právneho zástupcu navrhovateľa a to Advokátskej kancelárie Alfa Legal, s.r.o., so sídlom Karpatská 6, Bratislava, zast. konateľkou a advokátkou Mgr. Máriou Kodajovou.

Ostatným účastníkom súd trovy konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím Rada pre vysielanie a retransmisiiu (Ďalej len „Rada“) v správnych konaniach začatých dňa 26. marca 2012, podľa § 47 zákona č. 308/2000 Z. z. (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) posúdila žiadosti o udelenie licencie na rozhlasové terestriálne vysielanie doručené Rade účastníkmi konania CORPORATE LEGAL, s.r.o., Mestská 1, Bratislava, Radio Play, s.r.o., Saratovská 6/A, Bratislava, Rádio VIVA, a.s., Šalviova 1, Bratislava a VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o., Lamačská cesta 3, Bratislava a po posúdení podkladov potrebných pre rozhodnutie Rada podľa § 48 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z. z. udelila licenciu č. R/117 spoločnosti CORPORATE LEGAL, s.r.o., Mestská 1,

Bratislava na celoplošné rozhlasové terestriálne vysielanie odo dňa zániku oprávnenia súčasného vysielateľa na využívanie frekvencií uvedených v článku I odsek 6, najneskôr však odo dňa 22. decembra 2013 za podmienok:

I.

1. Názov programovej služby: INFO Rádio

2. Doba, na ktorú sa licencia na rozhlasové vysielanie udeľuje: 8 rokov odo dňa zániku oprávnenia súčasného vysielateľa na využívanie frekvencií uvedených v odseku 6 tohto článku, najneskôr však odo dňa 22. decembra 2013

3. Časový rozsah vysielania: 24 hodín denne

4. Územný rozsah vysielania: multiregionálny

5. Jazyk vysielania: slovenský

6. Pridelená frekvencia:

1. 101,8 MHz Bratislava

2. 106,6 MHz Banská Bystrica

3. 105,1 MHz Banská Štiavnica

4. 95,6 MHz Bardejov

5. 91,1 MHz Brezno 6. 99,6 MHz Čadca

7. 107,0 MHz Dobšiná

8. 87,9 MHz Dolný Kubín 9. 95,7 MHz Košice mesto

10. 96,0 MHz Lučenec

11. 88,1 MHz Marovka

12. 104,9 MHz Martin

13. 90,0 MHz Medzilaborce

14. 99,0 MHz Michalovce

15. 90,7 MHz Námestovo

16. 96,1 MHz Nitra

17. 104,8 MHz Poprad

18. 105,8 MHz Prešov

19. 92,9 MHz Prievidza - Silo

20. 106,7 MHz Rimavská Sobota

21. 101,4 MHz Rožňava

22. 91,1 MHz Ružomberok

23. 92,8 MHz Ružomberok

? 24. 88,5 MHz Snina

25. 92,4 MHz Stropkov

26. 105,5 MHz Trenčín

27. 92,0 MHz Žiar nad Hronom

28. 92,7 MHz Žilina - Zástranie

II.

?Právne skutočnosti:

1. Údaje o osobách, ktoré majú účasť na základnom imaní vysielateľa alebo podiel na hlasovacích právach: podľa Výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10. apríla 2012, oddiel: Sro, vložka č. 53166/B, zoznam výpisov č.: II-1896/2012.

2. Údaje o štatutárnych orgánoch a kontrolných orgánoch vysielateľa s licenciou: podľa Výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10. apríla 2012, oddiel: Sro vložka č. 53166/B, zoznam výpisov č.: II-1896/2012.

III.

1. Podiely programových typov v bežnom mesiaci/týždni určené podľa navrhovanej programovej skladby (doručenej podaním zaevidovaným pod č. 2610/2012 zo dňa 11. mája 2012),

a) Spravodajstvo - min. 7,96 %,

- b) Publicistika: polit. publicistika - 0,79 %, ostatná publicistika - 0,79 %,
c) Dramaturgicky ucelené programy so stálou periodicitou: detské programy - 0 %, náboženské programy - 0,08 %, literárno-dramatické programy - 0,2 %, zábavné programy - 0,6 %, hudobné programy - 2,97 % ,
c) Ostatný program - 86,61 %,
?

2. Navrhovaný podiel vysielacieho času (bežný mesiac) vyhradeného vysielaniu programov vo verejnom záujme: 9,82 %.

73. Údaje o častiach programovej služby, ktoré by mali byť preberané od iných vysielateľov: 0%

IV.

71. Druh technického nosiča, na ktorom vysielateľ poskytne záznam vysielania Rade: DVD.

2. Držiteľ licencie je povinný dodržiavať technické parametre pridelenej frekvencie uvedené vo frekvenčnom liste vydanom Telekomunikačným úradom SR, ktorý je súčasťou tohto rozhodnutia:

2.1. Frekvencia: 101,8 MHz Bratislava

Lokalita: Kamzík

Frekvenčný list: 4850/0SFS/2012 zo dňa 14. mája 2012

72.2. Frekvencia: 106,6 MHz Banská Bystrica

Lokalita: Panský diel

Frekvenčný list: 4848/0SFS/2012 zo dňa 11. mája 2012

72.3. Frekvencia: 105,1 MHz Banská Štiavnica

7Lokalita: Sitno

Frekvenčný list: 4849/0SFS/2012 zo dňa 14. mája 2012

72.4. Frekvencia: 95,6 MHz Bardejov

Lokalita: Miháľov

Frekvenčný list: 1714/10/2007 zo dňa 10. apríla 2007

72.5. Frekvencia: 91,1 MHz - Brezno

Lokalita: Brezno - TVP Valaská

Frekvenčný list: 2325/10/2003 zo dňa 20. marca 2003

72.6. Frekvencia: 99,6 MHz - Čadca

Lokalita: Čadca

Frekvenčný list: 2091/10/2003 zo dňa 27. augusta 2003

72.7. Frekvencia: 107,0 MHz - Dobšiná

Lokalita: Stromiš

Frekvenčný list: 1675/10/2007 zo dňa 4. apríla 2007

72.8. Frekvencia: 87,9 MHz - Dolný Kubín

Lokalita: Dolný Kubín-Kuzmínovo

Frekvenčný list: 1351/10/2003 zo dňa 25. augusta 2003

72.9. Frekvencia: 95,7 MHz - Košice mesto

Lokalita: Bankov

Frekvenčný list: 1915/10/2007 zo dňa 17. apríla 2007

72.10. Frekvencia: 96,0 MHz - Lučenec

Lokalita: Lučenec

Frekvenčný list: 9460/10/2001 zo dňa 8. novembra 2001

?2.11. Frekvencia: 88,1 MHz - Marovka
Lokalita: Chata Karolka
Frekvenčný list: 4851/0SFS/2012 zo dňa 14. mája 2012

?2.12. Frekvencia: 104,9 MHz - Martin
Lokalita: Chata „Pod Kľačianskou Maguro“
Frekvenčný list: 4277/10/2002 zo dňa 6. mája 2002

?2.13. Frekvencia: 90,0 MHz - Medzilaborce
Lokalita: vodáreň
Frekvenčný list: 1676/10/2007 zo dňa 4. apríla 2007

?2.14. Frekvencia: 99,0 MHz - Michalovce
Lokalita: Hôrka
Frekvenčný list: 1674/10/2007 zo dňa 4. apríla 2007

?2.15. Frekvencia: 90,7 MHz - Námestovo
Lokalita: Námestovo - Uhlisko
Frekvenčný list: 961/10/2003 zo dňa 25. augusta 2003

?2.16. Frekvencia: 96,1 MHz - Nitra
Lokalita: Nitra - Borina
Frekvenčný list: 7783/10/2002 zo dňa 25. augusta 2003

?2.17. Frekvencia: 104,8 MHz - Poprad
Lokalita: Malý Smolník
Frekvenčný list: 7156/10/2003 zo dňa 6. decembra 2003

?2.18. Frekvencia: 105,8 MHz - Prešov
Lokalita: TVp Prešov
Frekvenčný list: 4279/10/2002 zo dňa 6. mája 2002

2.19. Frekvencia: 92,9 MHz - Prievidza - Silo
Lokalita: Prievidza - Silo
Frekvenčný list: 1861/10/2003 zo dňa 28. februára 2003

?2.20. Frekvencia: 106,7 MHz - Rimavská Sobota
Lokalita: Bankov
Frekvenčný list: 1916/10/2007 zo dňa 17. apríla 2007

?2.21. Frekvencia: 101,4 MHz - Rožňava
Lokalita: Dievčia skala
Frekvenčný list: 4852/0SFS/2012 zo dňa 14. mája 2012

?2.22. Frekvencia: 91,1 MHz - Ružomberok
Lokalita: Úložisko
Frekvenčný list: 9462/10/2001 zo dňa 9. novembra 2001

?2.23. Frekvencia: 92,8 MHz - Ružomberok
Lokalita: Mních
Frekvenčný list: 1681/10/2007 zo dňa 4. apríla 2007

?2.24. Frekvencia: 88,5 MHz - Snina

Lokalita: Strážske

Frekvenčný list: 3255/10/2002 zo dňa 18. apríla 2002

?2.25. Frekvencia: 92,4 MHz - Stropkov

Lokalita: Baňa

Frekvenčný list: 1679/10/2007 zo dňa 4. apríla 2007

?2.26. Frekvencia: 105,5 MHz - Trenčín

Lokalita: Nad Oborou

Frekvenčný list: 9461/10/2001 zo dňa 8. novembra 2001

?2.27. Frekvencia: 92,0 MHz - Žiar nad Hronom

Lokalita: Stará Kremnička

Frekvenčný list: 9117/10/2007 zo dňa 1. októbra 2007

2.28. Frekvencia: 92,7 MHz - Žilina - Zástranie

Lokalita: Straník

Frekvenčný list: 709/10/2002 zo dňa 31. januára 2002

?

3. Špecifikácia RDS:

Programová identifikácia PI

Identifikácia dopravného vysielania TP

?Alternatívne frekvencie AF

Typ programu PTY

Iné informácie o vysielaných sieťach EON

Identifikácia spôsobu dekodovania DI

Prepínač hudba/reč M/S

Textový kanál RT

Hodiny a dátum CT

Identifikácia dopravného hlásenia TA

Informácie pre prevádzkovateľa vysielacej siete

Číslo programu PIN

Meno programového okruhu PS

II. zamietla

? Žiadosť účastníka konania, spoločnosti Rádio VIVA, a.s., Šalviova 1, 821 01 Bratislava podľa § 9 ods. 2 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. z dôvodu, že na výzvu Rady nedoplnil v lehote do 14. mája 2012 k svojej žiadosti nasledovné náležitosti:

- zakladateľskú zmluvu, spoločenskú zmluvu alebo zakladateľskú listinu žiadateľa o licenciu.
- stanovy spoločnosti,
- doklady preukazujúce technické predpoklady na uskutočňovanie vysielania,
- výpis z obchodného registra, ktorý nesmie byť starší ako 30 dní,
- údaje a doklady o finančných zdrojoch, ktoré má žiadateľ o licenciu k dispozícii na vysielanie,
- doklady preukazujúce skutočnú možnosť získania prostriedkov uvedených v § 46 ods. 1 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z., ich pôvod a zloženie.

III. zamietla

? Podľa ustanovenia § 49 ods. 2 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. žiadosť žiadateľa Radio Play, s.r.o.

IV. zamietla

? Podľa ustanovenia § 49 ods. 2 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. žiadosť žiadateľa VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o.

? Podľa ustanovenia § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní sa vylučuje odkladný účinok

opravného prostriedku proti tomuto rozhodnutiu z dôvodu naliehavého všeobecného záujmu.

Rada takto rozhodla, keď na základe vyhodnotenia predložených žiadostí podľa kritérií stanovených v § 47 zákona č. 308/2000 Z. z. dospela k záveru, že spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o., (projekt INFO Rádia) dôslednejšie naplňa kritériá podľa § 47 písm. d/ a e/ zákona č. 308/2000 Z. z. (miera naplnenia ostatných kritérií uvedených v § 47 zákona č. 308/2000 Z. z. bola pri všetkých žiadateľoch na rovnakej úrovni), a preto rozhodla o pridelení licencie požadovaných frekvencií tejto spoločnosti.

Napadnutým rozhodnutím Rada zároveň rozhodla o vylúčení odkladného návrhu opravného prostriedku proti svojmu rozhodnutiu z dôvodu, že odkladom výkonu tohto rozhodnutia by mohlo dôjsť k nenahraditeľnej ujme účastníka konania, ktorému bolo rozhodnutím Rady vyhovie, keďže I. výrok podlieha súdnemu prieskumu a II., III. a IV. výrok je možné napadnúť opravným prostriedkom na najvyššom súde a následne súdne konania by ohrozili efektívne využívanie frekvenčného aparátu, čo predstavuje naliehavý všeobecný záujem.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy.

V predmetnej veci je nesporné, že Rada dňa 26. marca 2012 vyhlásila v zmysle zákona o vysielaní a retransmisii príslušné konanie o udelenie licencie na rozhlasové terestriálne vysielanie a to na frekvenciách, na ktorých v súčasnosti vysielala Rádio VIVA.

Napadnutým rozhodnutím Rady v zmysle bodu I. výrokovej časti udelila podľa § 48 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z. z. spoločnosti CORPORATE LEGAL, s.r.o., so sídlom v Bratislave licenciu č. R/117 na celoplošné rozhlasové terestriálne vysielanie odo dňa zániku oprávnenia súčasného vysielateľa na využívanie frekvencií uvedených v článku I ods. 6 napadnutého rozhodnutia, najneskôr však odo dňa 22. decembra 2013 a to za príslušných podmienok stanovených Radou vo výrokovej časti rozhodnutia.

V zmysle bodu IV. výrokovej časti rozhodnutia Rada podľa ustanovenia § 49 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. zamietla žiadosť VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o. a zároveň v zmysle ust. § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní Rada vylúčila odkladný účinok opravného prostriedku proti napadnutému rozhodnutiu a to z dôvodu naliehavého všeobecného záujmu.

Podľa § 49 ods. 8 zákona o vysielaní proti rozhodnutiu Rady o zamietnutí žiadosti o licenciu môže účastník konania podať opravný prostriedok na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia Rady. V odkaze zákonodarcu na bod 41 pod čiarou je odkaz na ust. §§ 250l až 250s Občianskeho súdneho poriadku. Z uvedeného potom vyplýva, že na konanie o opravnom prostriedku navrhovateľa je potrebné aplikovať ustanovenia V. časti, tretej hlavy O.s.p., t.j. rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 250h O.s.p., ak to povaha veci nevyklučuje, môže ten, kto podáva opravný prostriedok, navrhnúť, aby bola odložená vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ustanovenie § 250c ods. 2 sa použije obdobne. Súd môže tomuto návrhu vyhovieť, ak by vykonaním napadnutého rozhodnutia bol zmarený účel jeho preskúmania.

Rada vo svojom rozhodnutí poukázala na to, že všetky doručené žiadosti účastníkov posúdila v súlade s ust. § 19 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. a s ust. § 46 a § 48 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. a vzhľadom k tomu, že žiadosti účastníkov konania neobsahovali všetky náležitosti uvedené v § 46 ods. 1 a 2 zákona č. 308/2000 Z. z., vyzvala ich na doplnenie žiadosti. Rada vyzvala Rádio VIVA, a.s. listom č. 2055/2012 na doplnenie jeho žiadosti doručenej Rade dňa 27. apríla 2012 o chýbajúce náležitosti a bola mu stanovená lehota do 14. mája 2012 s príslušným poučením o dôsledkoch nedoplnenia žiadosti vyplývajúcich z ust. § 49 ods. 2 písm. b/ zákona o vysielaní. Žiadateľ Rádio VIVA, a.s. doplnil svoje podanie emailom zaevidovaným pod č. 2605/2012 dňa 11. mája 2012 avšak napriek výzve podľa Rady nedoložil všetky požadované náležitosti a to:

- zakladateľskú zmluvu, spoločenskú zmluvu alebo zakladateľskú listinu žiadateľa o licenciu, stanovenej spoločnosti,
- doklady preukazujúce technické predpoklady na uskutočnenie vysielania,
- výpis z obchodného registra nie starší ako 30 dní,
- údaje a doklady o finančných zdrojoch, ktoré má žiadateľ o licenciu k dispozícii na vysielanie,
- doklady preukazujúce skutočnú možnosť získania prostriedkov uvedených v § 46 ods. 1 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z., ich pôvod a zloženie.

Následne Rada pozvala účastníka konania Rádio VIVA, a.s. na ústne pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 14. mája 2012 v sídle Rady, kde mal možnosť zástupca účastníka oboznámiť Radu sa svojou žiadosťou a objasniť dôvody, pre ktoré žiada o licenciu na rozhlasové vysielanie. Konateľ žiadateľa neposkytol Rade žiadne relevantné informácie o finančných zdrojoch žiadateľa na vysielanie a efektívne využívanie frekvenčného spektra a vyjadril len svoje dohady a sám uznal, že nedodanie dokladov ho diskvalifikuje z výberového konania. Žiadne dokumenty tvoriace účtovníctvo Rádio Viva, a.s. neboli Rade predložené. Účastník konania popísal vo svojom vyjadrení spôsob zabezpečenia vysielania, nepredložil však žiadne doklady preukazujúce technické predpoklady na uskutočnenie vysielania a preto Rada jeho žiadosť podľa § 49 ods. 2 písm. b/ zákona o vysielaní zamietla pre nedodanie náležitostí podľa § 46 ods. 1 a 2 zákona o vysielaní.

Čo sa týka žiadateľa CORPORATE LEGAL, s.r.o., tak na základe výzvy Rady doplnil žiadateľ svoje podanie o programovú skladbu, príslušným projektom a dokumentmi (úverový príslub, potvrdenie zostatku na účte a nájomnú zmluvu).

Čo sa týka žiadateľa Radio Play, s.r.o., tak na základe výzvy Rady tento účastník doplnil svoje podanie o žiadané náležitosti listom zaevidovaným Radou pod č. 2630/2012 doručeným dňa 14. mája 2012.

Čo sa týka žiadateľa VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o., tak na základe výzvy Rady doplnil tento žiadateľ ďalšie žiadané náležitosti a to listom zaevidovaným pod č. 2631/2012 doručeným Rade dňa 14. mája 2012 (lehota na doplnenie náležitosti mu bola stanovená do 14. mája 2012). následne Rada skonštatovala, že žiadosti účastníkov CORPORATE LEGAL, s.r.o., Radio Play, s.r.o., VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o. boli predložené a doplnené Rade podľa zákona a pozvala žiadateľov na ústne pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 14. mája 2012 v sídle Rady a dala im možnosť oboznámiť Radu so svojimi žiadosťami a objasniť dôvody, pre ktoré žiadajú o licenciu na rozhlasové vysielanie a poukázala na jednotlivé prezentácie účastníkov konania z ústneho pojednávania.

Rada na zasadnutí dňa 15. mája 2012 vyhodnotila všetky podklady pre rozhodnutie, ktorými boli doručené žiadosti, údaje a závery z verejného vypočutia - ústnych pojednávaní, pričom Rada brala do úvahy i údaje a skutočnosti všeobecne známe a známe Rade z jej úradnej činnosti. Súčasťou podkladov, na základe ktorých rozhodovala, bol aj predložený odborný posudok ohľadom plánovaného pokrytia územia a obyvateľstva na osídlenom území a uviedla, že hodnotila žiadosti jednotlivých účastníkov konania podľa kritérií uvedených v ust. § 47 zákona č. 308/2000 Z. z. a pri posúdení predpokladov zachovania plurality informácií a mediálnych obsahov v zmysle § 47 písm. a/, ktoré sú základným prvkom duálneho vysielania zavedeného v Slovenskej republike by podľa Rady udelením licencie o frekvencii z ktorémukoľvek so žiadateľov (okrem Rádio VIVA, a.s.) bola zachovaná pluralita informácií a mediálnych obsahov. Pri vyhodnocovaní jednotlivých žiadostí žiadateľov dbala Rada o to, aby jej rozhodnutím boli vytvorené predpoklady na zachovanie plurality informácií a mediálnych obsahov a aby rozhodnutie vychádzalo z procesne a skutkovo správnych zistení a pri svojom rozhodovaní uplatnila Rada správnu úvahu dbajúc na to, aby nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a v danom prípade bolo rozhodovanie Rady obmedzené iba na možnosť udelenia licencie alebo zamietnutia žiadosti o udelenie licencie. Čo sa týka prehľadnosti vlastníckych vzťahov žiadateľov o frekvencie a prehľadnosť o dôveryhodnosť finančných zdrojov určených na financovanie vysielania podľa ust. § 47 písm. b/ a c/ zákona č. 308/2000 Z. z. mala Rada tieto skutočnosti zistené so žiadosti o udelenie licencie a z vyjadrení účastníkov konania v rámci ústnych pojednávaní.

Rada ďalej uviedla, že spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. preukazovala svoje finančné zdroje určené na vysielanie potvrdením z banky o stave na účte a úverovým príslubom. Prílohou jej žiadosti boli aj Súvaha, Výkaz ziskov a strát a Poznámky k účtovnej závierke za rok 2011. Na technickom zabezpečovaní vysielania sa má podieľať spoločnosť Towercom, a.s., čo žiadateľ doložil Zmluvou o

budúcej zmluve (ktorej predmetom bolo stanovenie podmienok, za ktorých spoločnosť Towercom, a.s. uzavrie so žiadateľom Zmluvu o poskytovaní verejných služieb - prenos rozhlasovej programovej služby prostredníctvom analógovej terestriálnej siete). Zabezpečenie priestorov na vysielanie účastníka konania preukazoval predloženou Nájomnou zmluvou so spoločnosťou Towercom, a.s.

Spoločnosť VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o., preukazovala finančné zdroje určené na vysielanie výpisom z účtu a vyhlásením o finančných zdrojoch. Prílohou jej žiadosti boli aj Daňové priznanie, Súvaha a Výkaz ziskov a strát za rok 2011. Na technickom zabezpečení vysielania sa podľa predloženého Prehlásenia má podieľať spoločnosť MediaEast s.r.o., Košice. Priestory na vysielanie bude mať účastník konania na základe predloženého Prísľubu na zabezpečenie vysielacej infraštruktúry zabezpečené prostredníctvom spoločnosti TAM ART PRODUCTIONS, s.r.o.

Spoločnosť Radio Play, s.r.o. preukazovala svoje finančné zdroje určené na vysielanie potvrdením o stave na účte. Ďalšie finančné prostriedky mal účastník konania získať od zahraničného investora. Žiadateľ v dokumente Cestné prehlásenie uviedol, že disponuje prostriedkami na finančné zabezpečenie štartu a chodu Rádia PLAY, s.r.o. na obdobie 2 rokov od začiatku vysielania nezávisle od príjmov z predaja reklamy v danom období. Z technického hľadiska sa na zabezpečení vysielania mala podieľať spoločnosť EXPRES NET, a.s.

Žiadatelia do budúcnosti rátali pri prevádzke programových služieb aj s príjmami z reklamy, resp. s príjmami z podnikania pri zabezpečení prípravy, šírenia a výroby rozhlasovej programovej služby.

Z uvedeného vyplýva, že deklarované finančné zdroje určené na vysielanie (či už uvádzané ako suma aktuálne k dispozícii, alebo vo forme už dojednaného servisu, resp. budúcich očakávaných príjmov) nevykazovali známky podvodne získaných zdrojov, resp. zdrojov, ktoré by vzbudzovali podozrenie o ich dôveryhodnosti, a v ktorých by nebola zabezpečená priehľadnosť. Rada dospela k záveru, že na základe predloženého a deklarovaného finančného krytia sú žiadatelia CORPORATE LEGAL, s.r.o., Radio Play, s.r.o. a VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o. schopní dosiahnuť základné zabezpečenie vysielania.

Pri posudzovaní vyváženej programových skladieb navrhovaných účastníkmi konania vo vzťahu k existujúcej ponuke programových služieb v oblasti vysielania na území, ktoré by malo byť týmto vysielaním pokryté v zmysle ustanovenia § 47 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z., je potrebné konštatovať, že pre projekty účastníkov konania CORPORATE LEGAL, s.r.o., Radio Play, s.r.o. a VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o. bolo charakteristické, že svojou programovou skladbou vytvárali alternatívu programovým službám z hľadiska územného rozsahu porovnateľných komerčných vysielateľov. Ich cieľom nebolo zmeniť vysielanie súčasného Rádia VIVA (vysielaného na základe licencie č. R/70) a poslucháčsku základňu, ale nadviazať na jeho úspešný projekt, čoho vyjadrením sú aj predložené programové skladby.

Vyváženosť programových skladieb je nevyhnutné posudzovať cez zastúpenie jednotlivých programových typov vo vysielaní, do ktorých sa jednotlivé programy zaraďujú, nakoľko táto najlepšie preukazuje rozmanitosť informácií a spôsobov ich spracovania vo vysielaní.

Pri posudzovaní prínosu žiadateľa o licenciu / pridelenie frekvencií vo vzťahu k vyváženej programových skladieb navrhovaných účastníkmi konania vo vzťahu k existujúcej ponuke programových služieb v oblasti vysielania na území, ktoré by malo byť týmto vysielaním pokryté, uprednostnila Rada účastníka konania, spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. Dôvodom ?pridelenia frekvencií tomuto žiadateľovi bola skutočnosť, že kritérium vyváženej navrhovanej programovej skladby vo vzťahu k existujúcej ponuke programových služieb (vzhľadom na celoslovenské pokrytie, resp. pokrytie väčšiny plochy osídleného územia a obyvateľstva žijúceho na osídlenom území pri vysielaní na pridelovaných frekvenciách, boli navrhované programové skladby porovnávané s existujúcimi najväčšími komerčnými vysielateľmi a programovými službami Slovenského rozhlasu - toto by mohlo byť vyššie) v porovnaní s návrhom programových skladieb účastníkov konania, spoločností Radio Play, s.r.o. a VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o. dôslednejšie napĺňa programová služba INFO Rádio.

K uvedenému Rada dospela na základe nasledovných vyhodnotení:

- ?programová služba INFO Rádio, žiadateľa spoločnosti CORPORATE LEGAL, s.r.o. má ambíciu naplniť očakávania poslucháčov nielen programami zameranými na hudbu, ale aj publicistickými témami so sociálnou, zdravotnou a pracovnou tematikou. Podľa predloženého projektu, má mať vo vysielaní INFO Rádía významný priestor (v porovnaní s konkurenciou) hovorené slovo. Vysielateľ napr. plánuje s určitými obmenami zaviesť aj vysielanie programu Čierna skrinka známeho z vysielania Rádía TWIST, ktorý má mať formu ostanej publicistiky (účastník konania uvádza, cit.: "Relácie známe elite ako Čierna skrinka z legendárneho Rádía Twist by Rádio Inforadio renovovalo, keďže si myslíme, že problémy Slovákov sa dnes kopia, a je málo miest - ľudí, ktoré sa zaujímajú a riešia ich problémy. Neutíchajúca popularita TV Markíza Lampáreň je dobrým príkladom"). Táto obsahová náplň INFO Rádía je v súlade s jeho zameraním na recipientov vo veku 30 - 60 rokov, ktorí očakávajú v rozhlasovom vysielaní tematicky rozmanitejšie programy venujúce sa aktuálnemu daniu. Z predloženej programovej skladby je zrejmý v projekte deklarovaný význam hovoreného slova, ktoré má v prípade cieľovej skupiny 30 - 60 rokov veľký význam.

- Rada porovnala predložené programové skladby s existujúcou ponukou z hľadiska územného rozsahu porovnateľných vysielateľov. Pri porovnaní s programovými typmi Rádía EXPRES je zrejmé, že táto programová služba má rozsiahle zastúpenie programového typu ostatný program (92,77 %) a v určitej miere je zastúpené spravodajstvo a ostatná publicistika. Programová služba FUN RADIO je vzhľadom na vysoký podiel zábavných programov a hudobných programov výrazne orientovaná na mladšie ročníky a má takmer nulovú tendenciu riešiť serióznejšie problémy (má nulové zastúpenie publicistických programov). Programová služba Jemné Melódie je rovnako ako predchádzajúce rádiá primárne hudobným rádiom s vysokým podielom ostatných programov (98,5 %). Ďalším programovým typom zastúpeným v jej vysielaní je spravodajstvo. Obdobne je na tom aj programová služba Europa 2 (akurát s ešte menším podielom spravodajstva). Rozmanitosť programových typov vykazuje aj programová skladba Rádía Lumen, pri jeho hodnotení však nemožno zabudnúť na jeho orientáciu na vieru. Z predložených programových skladieb a programových typov účastníkov konania Rada zistila, že programová skladba INFO Rádía a Rádía PLAY vykazuje zastúpenie najväčšieho množstva programových typov (v ich vysielaní sú zastúpené programy všetkých typov s výnimkou detských programov). Miera naplnenia posudzovaného kritéria je však vyššia v prípade INFO Rádía, nakoľko má oproti Rádiu PLAY vyšší podiel spravodajských programov, publicistických programov a náboženských programov, teda programov, ktoré v najvyššej miere naplňajú očakávania cieľového publika a ktorých zastúpenie vo vysielaní veľkých komerčných vysielateľov v takom rozsahu, v akom to deklarovala spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o., chýba (s výnimkou spravodajských programov vo vysielaní Rádía EXPRES a programových typov vo vysielaní Rádía Lumen). Vo vysielaní INFO Rádía sú zastúpené vo vyššej miere ako v prípade Rádía PLAY aj literárno-dramatické programy a zábavné programy. Vzhľadom na zastúpenie ostatného programu (zmes hudby a hovoreného slova) je však zrejmé, že vysielanie INFO Rádía nekopíruje vysielanie programových služieb Slovenského rozhlasu, ktoré majú nižšie zastúpenie hudobnej zložky (s výnimkou Rádía FM).

Pri posudzovaní kritéria podľa ustanovenia § 47 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. - prínos žiadateľa o licenciu vo vzťahu k vysielaniu a výrobe programov vo verejnom záujme Rada vzala na

vedomie tieto skutočnosti:

- účastník konania CORPORATE LEGAL, s.r.o. má deklarovaný podiel programov vo verejnom záujme vo výške 9,82 %,
- podiel programov vo verejnom záujme účastníka konania Radio Play, s.r.o. predstavuje 8,91%,
- spoločnosť VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o. deklaruje zastúpenie programov vo verejnom záujme vo výške 7,1 %.

? Pri posudzovaní prínosu žiadateľa o licenciu/pridelenie frekvencií vo vzťahu k vysielaniu a výrobe programov vo verejnom záujme (§ 47 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z.) Rada dospela k záveru, že v porovnaní s návrhom programových skladieb účastníkov konania, spoločností Radio Play, s.r.o. a VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o., účastník konania spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. toto kritérium naplňa dôslednejšie, nakoľko pri programovej službe INFO Rádio je percentuálny podiel vysielacieho času vyhradeného vysielaniu programov vo verejnom záujme predstavovaný podielom vo

výške 9,82 % z vysielačieho času, kým programová služba Radio PLAY, s.r.o. uvádza 8,91 % a programová služba Rádio VIVA by venovala vysielať programov vo verejnom záujme 7,1 %. Vyšší podiel programov vo verejnom záujme má opäť význam vo vzťahu k cieľovej skupine poslucháčov.

?Skutočnosť, aby žiadateľ o licenciu (pridelenie frekvencií) nezískal dominantné postavenie na relevantnom trhu v zmysle ustanovenia § 47 písm. t/ zákona č. 308/2000 Z. z., mala Rada hodnoverne preukázať pri účastníkoch konania CORPORATE LEGAL, s.r.o., Radio Play, s.r.o. a VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o., nakoľko do doby rozhodovania o udelení licencie/pridelení frekvencií účastníkom konania Rada neobdržala žiadne rozhodnutie Protimonopolného úradu SR, ktorý je v zmysle ustanovenia § 14 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže ústredným orgánom štátnej správy na ochranu a podporu súťaže.

?Z predložených údajov ako aj z informácií, ktorými disponuje Rada z titulu svojej úradnej činnosti, je zrejmé, že pridelením frekvencií ktorémukolvek zo žiadateľov CORPORATE LEGAL, s.r.o., Radio Play, s.r.o. a VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o. by ani jeden z nich nezískal dominantné postavenie na relevantnom trhu v zmysle ustanovenia § 8 zákona č. 136/2001 Z. z., nakoľko vysielať ostatných rozhlasových vysielačov by tvorilo alternatívu pre poslucháčov k ich vysielať (vzhľadom na počet rozhlasových programových služieb si jednotlivé kategórie divákov, na ktorých by malo byť cieleť vysielať žiadateľov, môžu nájsť svoju alternatívu), a tak nemôže získať dominantné postavenie vo vzťahu k poslucháčom a tým ani k predaju reklamného priestoru.

?Pri posudzovaní kritéria v zmysle ustanovenia § 47 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z., t.j. skutočnosť, aby bola zabezpečená primeraná majetková účasť slovenských osôb a ich zastúpenie v orgánoch spoločnosti, ak je žiadateľom o licenciu (pridelenie frekvencií) právnická osoba so zahraničnou majetkovou účasťou, Rada považuje toto kritérium u účastníkov CORPORATE LEGAL, s.r.o., Radio Play, s.r.o. a VIVA PRODUCTION HOUSE, s.r.o. za naplnené v rovnakej miere, nakoľko žiadateľmi o licenciu (pridelenie frekvencií) neboli osoby so zahraničnou majetkovou účasťou.

?Na základe uvedeného hodnotenia predložených žiadostí podľa kritérií stanovených v § 47 zákona č. 308/2000 Z. z. Rada dospela k záveru, že spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. (projekt INFO Rádia) dôslednejšie naplňa kritériá podľa § 47 písm. d/ a e/ zákona č. 308/2000 Z. z. (miera naplnenia ostatných kritérií uvedených v § 47 zákona č. 308/2000 Z. z. bola pri všetkých žiadateľoch na rovnakej úrovni), a preto rozhodla o pridelení licencie a požadovaných frekvencií tejto spoločnosti.

Proti rozhodnutiu Rady podal opravný prostriedok navrhovateľ a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Rady ako nezákonné zrušil a vec vrátil Rade na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal uznesenie, ktorým by odložil vykonateľnosť rozhodnutia Rady č. R/117/2012 zo dňa 15. mája 2012, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. V návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutia Rady uviedol, že je podozrivé, keď žalovaný udelil licenciu spoločnosti CORPORATE LEGAL, s.r.o. ktorá nemá žiadne skúsenosti ani predpoklady na rozhlasové vysielať a napriek tomu bola Radou uprednostnená jeho žiadosť pred žiadosťou navrhovateľa, ktorý má viacročné skúsenosti so zabezpečovaním rozhlasového vysielať Rádia VIVA a ním predpokladané parametre žiadosti je spôsobilý garantovať. Navrhovateľ poukázal na to, že konanie o udelenie licencie na terestriálne rozhlasové vysielať sa začína najneskôr 18 mesiacov pred skončením platnosti licencie doterajšieho vysielať (§ 48 ods. 2 zákona o vysielať a retransmisii) čo je podľa neho dostatočne dlhá doba na riadny priebeh správneho konania s rešpektovaním všetkých práv účastníkov konania. Rada si mohla zvoliť aj včasnejšie začatie konania, ak má obavu o včasné ukončenie správneho konania, čím by zároveň postupovala s odbornou starostlivosťou, akú jej zveruje zákon a podľa navrhovateľa zanedbanie povinností zo strany Rada nemôže byť na ujmu procesných práv garantovaným účastníkom konania správnym poriadkom a už vôbec to neodôvodňuje mimoriadne okolnosti, ktoré by boli dôvodom na pozastavenie suspenzívneho účinku opravného prostriedku. Vylúčením odkladného účinku opravného prostriedku Rady uprednostnila záujmy len jedného účastníka konania a zohľadnila len jeho ekonomické záujmy, keď zohľadňovala, že odkladom vykonateľnosti by spoločnosti CORPORATE LEGAL, s.r.o. vznikla nenahraditeľná ujma. Navrhovateľ má za to, že okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia vzniká ujma aj navrhovateľovi, pretože vzhľadom na závažnosť pochybení a porušení práv navrhovateľa nemá navrhovateľ efektívnu možnosť zamedziť aplikácii potenciálne nezákonného rozhodnutia. Sám odporca, vlastnou činnosťou vyvolal časovú tieseň a postupoval voči navrhovateľovi diskriminačne. Spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. podľa

navrhovateľa neutrpi odkladom vykonateľnosti žiadnu ujmu, pretože jej právne a ekonomické postavenie sa nijako nezmení. Naopak, v prípade, že bude napadnuté rozhodnutie okamžite vykonateľné a následne by bolo zrušené ako nezákonné, môže podľa navrhovateľa vzniknúť Slovenskej republike značná škoda, keď vo veci konala prostredníctvom odporcu. Navyše vykonaním napadnutého rozhodnutia by bol zmarený účel jeho preskúmania, ktoré je svojvoľné a vydané na úkor práv ostatných účastníkov konania a preto sú splnené zákonné predpoklady pre odklad vykonateľnosti rozhodnutia žalovaného.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že Rada podľa § 49 ods. 4 zákona o vysielaní vydáva rozhodnutie o udelení licencie, ktoré musí obsahovať všetky náležitosti stanovené v tomto ustanovení, teda aj údaje o osobách, ktoré majú účasť na základnom imaní vysielateľa s licenciou alebo podiel na hlasovacích prácach vysielateľa s licenciou (§ 49 ods. 4 písm. b/), ako aj údaje o štatutárnych orgánoch a kontrolných orgánoch vysielateľa s licenciou (§ 49 ods. 4 písm. c/). Napadnuté rozhodnutie len odkazuje na výpis z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 10. apríla 2012, ktorý nie je ale súčasťou rozhodnutia a nikto sa z napadnutého rozhodnutia nemá možnosť dozvedieť o osobách, ktoré majú účasť na základnom imaní vysielateľa ani údaje o štatutárnych orgánoch, pretože tieto údaje nie sú uvedené v rozhodnutí a listiny, na ktoré sa odkazuje, nie sú súčasťou napadnutého rozhodnutia. Taktiež aj výrok rozhodnutia Rady nespĺňa požiadavky podľa správneho poriadku ako aj náležitosti v zmysle zákona o vysielaní a ak rozhodnutie odkazuje na iné listiny, musia byť jeho súčasťou, v opačnom prípade je rozhodnutie neúplné a nepreskúmateľné.

Taktiež súčasťou napadnutého rozhodnutia má byť aj frekvenčný list v zmysle § 49 ods. 3 čo Rada uviedla aj v časti IV, bod 2, avšak žiadne prílohy k napadnutému rozhodnutiu neboli vydané a teda frekvenčný list nie je jeho súčasťou, čo je v rozpore s uvedeným ustanovením zákona. Podľa navrhovateľa v § 47 zákona o vysielaní sú uvedené základné skutočnosti, ktoré je Rada povinná posúdiť a prihliadnuť na ne pri svojom rozhodovaní a preto pochybenia Rady pri posudzovaní žiadosti účastníka CORPORATE LEGAL, s.r.o. majú priamy vplyv aj na vyhodnotenie žiadosti navrhovateľa, pretože, ak by žiadosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. nespĺňala všetky zákonné náležitosti, musela by byť zamietnutá podľa § 49 ods. 2 písm. c/ a navrhovateľ mohol byť subjektom ktorému by bola licencia udelená, nakoľko Rada udelila licenciou subjektu, ktorý nespĺňal kritériá § 47 alebo § 46 zákona o vysielaní. Poukázal na to, že Rada vyzvala všetkých účastníkov na doplnenie chýbajúcich dokladov do dňa konania ústneho pojednávania (14. mája 2012) a následne už 15. mája 2012 vydala napadnuté rozhodnutie, čím ostatní účastníci nemali čas na oboznámenie sa so všetkými dokumentmi predloženými ostatnými účastníkmi konania a vzniesť prípadné námietky voči nim. Preto v prípade, ak nie sú splnené náležitosti podľa § 46 ods. 1, 2 a 5, tak je Rada povinná zamietnuť žiadosť o licenciou podľa § 49 ods. 2 písm. b/ zákona o vysielaní.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že odporca v napadnutom rozhodnutí neuviedol, do akej miery a či vôbec spĺňa žiadosť o licenciou všetkých účastníkov konania formálne náležitosti podľa § 46 zákona o vysielaní a retransmisii. Odporca sa venuje rozsiahlo tejto otázke len pri účastníkovi konania Rádio VIVA a pri ostatných troch účastníkoch konania vôbec. Splnenie týchto náležitostí nie je a ani nemôže byť len formálnou záležitosťou, keďže je to dôvod na zamietnutie žiadosti o udelenie licencie podľa § 49 ods. 2 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa navrhovateľa z napadnutého rozhodnutia a ani zo spisu nie je zrejmé, ako odporca vyhodnotil predložené žiadosti o udelenie licencie jednotlivými účastníkmi konania a ako posúdil ich súlad s požiadavkami podľa § 46 zákona o vysielaní a retransmisii, a to nielen z hľadiska formálneho, ale najmä z hľadiska ich obsahu a pravdivosti.

Účastník konania CORPORATE LEGAL, s.r.o. preukazoval splnenie náležitostí podľa § 46 ods. 1 písm. e/ a § 46 ods. 2 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii súvahou, výkazom ziskov a strát a poznámkami k účtovnej uzávierke za rok 2011 ako aj výpisom z účtu a nezáväzným úverovým príslubom zo dňa 10. mája 2012. Z napadnutého rozhodnutia však nie je zrejmé, či vôbec a ak áno, ako tieto dokumenty posúdil odporca aj z hľadiska splnenia náležitostí podľa § 46 zákona o vysielaní a retransmisii a to isté platí aj v prípade ostatných účastníkov konania.

CORPORATE LEGAL, s.r.o. predložila na preukázanie uvedenej podmienky, tzv. bankové potvrdenie N., s názvom citácia: „Úverový príslub“, v ktorom je napísané, citácia: „Banka uskutočnila analýzu projektu Prevádzky rozhlasového a terestriálneho vysielania a posúdila projekt z hľadiska jeho zdrojovej

vybilancovanosti a predkladanej návratnosti a na základe týchto výsledkov vyhlasuje, že je pripravená podieľať sa na financovaní projektu do výšky Požadovaného úverového rámca, za predpokladu, že klient splní všetky bankou stanovené podmienky pre poskytnutie úveru, ktoré budú špecifikované v písomnej úverovej zmluve uzavretej medzi bankou a klientom. Tento úverový príslub banka vystavuje na základe vlastnej žiadosti klienta. Výhlásením a vystavením tohto úverového príslubu nevznikajú banke žiadne záväzky vo vzťahu voči klientovi, čo klient v plnom rozsahu akceptuje“.

Podľa odporcu z uvedenej formulácie vyplýva, že ide o nezáväzný úverový príslub, v ktorom dokonca absentuje aj údaj doby platnosti tohto nezáväzného príslubu. Podľa § 46 ods. 2 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii mal účastník konania predložiť doklad o skutočnej možnosti získať finančné prostriedky na vysielanie. Nezáväzný úverový príslub bez uzavretia úverovej zmluvy, ani iného záväzného dokumentu bankou nemožno považovať za skutočnú možnosť získať finančné prostriedky a v tomto smere navrhovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Obo/175/2007 zo dňa 6. februára 2008, kde sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil so zistením krajského súdu, ktorý zistil, že úverový príslub, ktorý nie je vymáhateľný, nepredstavuje zmluvu o úvere, ktorá je jednou z možností preukázania skutočnej možnosti získať finančné prostriedky. Rada sa s touto skutočnosťou v napadnutom rozhodnutí vôbec nevysporiadala, pričom nie je vôbec isté a zrejmé, aké ďalšie úverové podmienky by musel CORPORATE LEGAL, s.r.o. splniť, aby sa nezáväzný príslub stal v budúcnosti záväzným.

V potvrdení o zostatku na účte CORPORATE LEGAL, s.r.o. je uvedený: „Ku dňu 11. mája 2012 evidujeme na účte číslo XXXXXXXXXXX/XXXX-CORPORATE LEGAL, s.r.o., zostatok vo výške 100 109,87 €“. Ďalej navrhovateľ uviedol, že uvedená spoločnosť mala v roku 2010 obrat vo výške 10 639 € a vykázanú stratu vo výške 144 €. V roku 2011 mala táto spoločnosť obrat vo výške 12 500 € a vykázanú stratu vo výške 442 €. V súvahe spoločnosti je uvedený hnutelný majetok vo výške 1776 €, táto suma však poukazuje na iba na skutočnosť, spoločnosť nie je vlastníkom žiadneho výraznejšieho majetku, napr. technického vybavenia štúdia, ktoré v konaní žiadnym spôsobom nepreukázali. Podľa navrhovateľa spoločnosť, ktorá dva hospodárske roky 2010, 2011 vykazuje stratu a jej obraty sú na úrovni, ktoré s najväčšou pravdepodobnosťou žiadna banka nemôže vyhodnotiť ako postačujúce pre splatenie úveru obvyklým spôsobom a predloží potvrdenie z banky, ktoré vôbec nie je záväzným úverovým príslubom, nemá de facto žiadny majetok, tak podľa názoru navrhovateľa nesplnila zákonom stanovené podmienky pre preukázanie finančnej spôsobilosti stanovené v § 46 ods. 1 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii. Navyše je podozrivé, ako takáto spoločnosť môže vykazovať na účte zostatok prevyšujúci sumu 100 000 €, keď z hospodárskej činnosti vykazovala stratu. Pritom bola povinná preukazovať pôvod týchto prostriedkov (§ 46 ods. 2 písm. e/ zákona o vysielaní a retransmisii/, čím sa Rada vôbec nezaoberala.

CORPORATE LEGAL, s.r.o. preukazoval splnenie náležitostí podľa § 46 ods. 1 písm. g/ a § 46 ods. 2 písm. f/ zákona o vysielaní a retransmisii predložením zmluvy o budúcej nájomnej zmluve, ktorej predmetom však nie je prenájom techniky, potrebnej na rozhlasové terestriálne vysielanie, ale len nájom priestorov. Účastník konania iné doklady preukazujúce zabezpečenie technických predpokladov na vysielanie nepreukázal a Rada len formálne skonštatovala, že takýto dokument bol zo strany CORPORATE LEGAL predložený, ale nezaoberala sa s jeho obsahom, ani primeranosťou vo vzťahu k potrebe zabezpečenia rozhlasového vysielania a nedostatočne posúdila dôkazy predložené v správnom konaní.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že CORPORATE LEGAL, s.r.o. preukazoval splnenie náležitostí podľa § 46 ods. 2 písm. h/ potvrdením zo Sociálnej poisťovne, že odvádzateľ poistného na sociálne má splnené odvodové povinnosti, pričom toto potvrdenie je vydávané na žiadosť zamestnávateľa bez vykonanej kontroly správnosti odvodu. Podľa navrhovateľa toto potvrdenie Sociálnej poisťovni nenahrádza potvrdenie Sociálnej poisťovne, že spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. nemá nedoplatky na sociálnom poistení. Túto skutočnosť Rada v napadnutom rozhodnutí taktiež vôbec nevyhodnotila a nevysporiadala sa s ňou.

Rada sa taktiež nezaoberala u žiadneho z účastníkov konania otázkou splnenia povinností podľa § 46 ods. 5 zákona o vysielaní, hoci nesplnenie tejto náležitosti je dôvodom na zamietnutie žiadosti.

Navrhovateľ poukazoval na to, že na základe uvedených skutočností je zrejmé, že Rada v správnom konaní a následne aj v rozhodnutí závažne pochybila, keď nedostatočne a neúplne zistila skutkový stav

veci, resp. že jej zistenia, že sú splnené náležitosti žiadosti o udelenie licencie a tým aj účasti v správnom konaní, nezodpovedajú obsahu spisov.

V prípade, že účastník konania splnil náležitosti žiadosti o licenciu podľa § 46 zákona o vysielaní, posudzuje sa jeho žiadosť podľa kritérií v § 47 zákona o vysielaní avšak tento zákon ďalej neobsahuje spôsob, akým sa má Rada vysporiadať s otázkou kvality splnenia týchto kritérií a ako má rozhodnúť o účastníkovi konania, ktorému udelí licenciu. Rada bola povinná vyhodnotiť kritériá samostatnosti na základe správnej úvahy, pričom spôsob akým ich posúdila u jednotlivých účastníkov konania musí byť uvedený v napadnutom rozhodnutí. Navrhovateľ poukázal na hodnotenie dôkazov a na spôsob ich vyhodnotenia tak ako je to uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2SŽ-o-KS/126/2006.

Správny orgán bol preto povinný stanoviť vážnosť kritérií pri vyhodnocovaní žiadosti o licenciu tak, aby v konečnom dôsledku bolo jasné a presvedčivé, na základe akých úvah a hodnotení dokumentov rozhodol. V rozhodnutí Rady nie je žiadna zmienka o tom, ako vyhodnotila skutočnosti uvádzané v žiadostiach o licenciu u jednotlivých účastníkov konania. Rada má spoločenskú zodpovednosť, aby frekvenčné spektrum vyhradené na rozhlasové vysielanie bolo efektívne využívané v súlade s udelenými licenciami a preto to čo deklarujú žiadatelia, je potrebné zabezpečiť, aby to bolo aj v skutočnosti dodržiavané. Rada však uprednostnila žiadosť a programovú koncepciu účastníka konania, ktorý nemá žiadne skúsenosti a prax v rozhlasovom vysielaní, pričom jeho ponuka bola len cieľom, úmyslom do budúcnosti bez toho, aby deklaroval, ako to zabezpečí. Navrhovateľ tvrdil, že on však predložil takúto žiadosť a koncepciu, ktorú už v súčasnosti je aj preukázateľne spôsobilý dodržiavať, avšak Rada sa s týmito skutočnosťami vôbec nezaoberala.

Navrhovateľ tiež poukázal na to, že Rada nedostatočne posúdila plnenie kritéria podľa § 47 písm. c/ zákona o vysielaní u spoločnosti CORPORATE LEGAL, keďže požiadavkou bola aj dôveryhodnosť finančných zdrojov určených na financovanie vysielania. CORPORATE LEGAL predložil len výpis z účtu, na ktorom mal vysokú sumu hotovosti, ktorej pôvod však nebol zdokladovaný a Rada to ani neskúmala, pričom táto suma v celkovom kontexte s inými dokladmi (účtovné závierky za roky 2010, 2011) je minimálne podozrivá a preto je namiesto otázky, z akých zdrojov pochádza a či je to skutočne zdroj určený na financovanie vysielania. Finančné zdroje uvedenej spoločnosti tak nie sú ani priehľadné ani dôveryhodné a preto to bol dôvod na zamietnutie žiadosti o licenciu účastníka CORPORATE LEGAL podľa § 49 ods. 2 písm. c/ zákona o vysielaní.

Navrhovateľ ďalej poukázal na § 71 zákona o vysielaní v zmysle ktorého sa na toto konanie vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní. Vytýkal Rade, že postupovala v rozpore s ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku, pretože z obsahu spisu je zrejmé, že nedala účastníkom konania možnosť oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia v primeranej lehote pred vydaním napadnutého rozhodnutia, ani navrhnúť jeho doplnenie, keďže Rada umožnila účastníkom konania doplniť svoje žiadosti do dňa konania ústneho pojednávania (14. mája 2012) a nasledujúci deň (15. mája 2012) už prijala rozhodnutie a podľa navrhovateľa je veľmi podozrivé ako Rada v priebehu jedného dňa naštudovala všetky dodatočné podklady a prijala rozhodnutie bez toho, aby dala možnosť účastníkom konania oboznámiť sa s novými podkladmi. Ak by bola Rada postupovala v súlade s § 33 ods. 2 správneho poriadku, mohli sa v konaní odstrániť vady namietané navrhovateľom. Takto Rada uprela navrhovateľovi procesné práva, ktoré by mu umožnili namietať prípadné procesné nedostatky a pochybenia počas správneho konania.

Navrhovateľ ďalej poukázal na to, že členom Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie je aj V. C. Z., ktorý je zároveň pracovníkom spoločnosti Towercom, a.s., prostredníctvom ktorej účastník konania CORPORATE LEGAL, má podľa predložených dokumentov zabezpečovať šírenie signálu a zároveň má mať od tejto spoločnosti prenajaté nebytové priestory. Ako dôkaz navrhovateľ poukázal na zloženie Rady čo vyplýva z R. a tiež na webovú stránku Towercomu, a.s.: R..

Vzhľadom na uvedené je podľa navrhovateľa zrejmé, že V. C. Z., ako pracovník Towercom, a.s. mal záujem na tom, aby licencia na rozhlasové vysielanie bola udelená spoločnosti CORPORATE LEGAL, ktorá ako jediná z účastníkov konania mala zabezpečovať vysielanie prostredníctvom spoločnosti Towercom, a.s., ktorej z toho budú plynúť nemalé finančné zisky.

Navrhovateľ v tejto súvislosti poukázal na to, že žiadnemu z účastníkov konania neboli počas celého konania sprístupnené informácie, kto z členov Rady bude členom komisie, ktorá mala rozhodovať o

udelení licencie na rozhlasové terestriálne vysielanie na frekvenciách Rádía VIVA. Podľa informácií navrhovateľa mal byť členom takejto komisie, rozhodovať a hlasovať v prospech spoločnosti CORPORATE LEGAL aj V. C. Z. pričom uvedená spoločnosť zvíťazila v hlasovaní s prevahou jedného hlasu. V. Z. bol teda v konflikte záujmov a nebol pri rozhodovaní o udelenie licencie nezáujatý, ako to predpokladá správny poriadok. Keďže zápisnica o hlasovaní nie je v zmysle § 11 ods. 5 zákona o vysielaní verejná, nemôže tieto skutočnosti navrhovateľ verifikovať a žiadal, aby tak vykonal súd v rámci svojej kompetencie. Vzhľadom k tomu, že sa v spise nenachádzalo rozhodnutie o vylúčení V. C. Z. z rozhodovania v tomto správnom konaní, predpokladá navrhovateľ, že napriek dôkazom o jeho konflikte záujmov rozhodoval aj v tomto konaní. Preto rozhodovanie a hlasovanie komisie určenej Radou nebolo transparentné, ale skôr inkvizičného charakteru, keď sa jednotlivým účastníkom upierali základné informácie o tom kto a ako posudzuje ich žiadosti a nemali teda ani možnosť posúdiť nezáujatosť jednotlivých členov Rady voči každému z účastníkov konania.

Rada vo svojom vyjadrení ku opravnému prostriedku navrhovateľa uviedla, že z obsahu jeho opravného prostriedku vyplýva, že navrhovateľ napadol rozhodnutie Rady v celom rozsahu, čiže vo všetkých výrokoch. Navrhovateľ považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za príslušný na prejednanie celého napadnutého rozhodnutia a celé napadol podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. Opravný prostriedok bol podľa časti smerujúcej voči výroku č. IV. podaný zo strany navrhovateľa oneskorene. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých veciach ohľadne udelenia licencie a pridelenia frekvencií jednému subjektu a zamietnutia žiadostí ostatných subjektov, rozhodol, že vzhľadom na právnu úpravu podávania opravných prostriedkov voči takýmto rozhodnutiam rady stanovenú v § 49 ods. 6 a 8 zákona č. 308/2000 Z. z. je opravný prostriedok podávaný podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 49 ods. 8) možný len proti výroku, ktorým bola žiadosť uchádzača o udelenie licencie zamietnutá. Výrok o udelení licencie a pridelení frekvencií jednému z uchádzačov je možné vzhľadom na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (SSŽ/10/2009) napadnúť len na krajskom súde v zmysle druhej hlavy piatej časti O.s.p. Rada ďalej uviedla, že navrhovateľ označil svoje podanie ako žalobu, z jeho analýzy príslušnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na jeho prejednanie však vyplýva, že sa jedná o opravný prostriedok v zmysle tretej hlavy piatej časti O.s.p. Uviedla, že navrhovateľa poučila v súlade so závermi, ktoré prijal vo svojich rozhodnutiach Najvyšší súd Slovenskej republiky, že voči výroku č. I. nie je prípustný opravný prostriedok, ale je možné ho preskúmať v zmysle ustanovenia § 247 a nasl. O.s.p. a že voči výroku o zamietnutí žiadosti o udelenie licencie, ktorým bola jeho žiadosť zamietnutá (výrok č. IV), môže podať opravný prostriedok na Najvyšší súd Slovenskej republiky do pätnástich dní odo dňa jeho doručenia.

Podľa údajov na doručení, preukazujúcej doručovanie rozhodnutia R/117/2012 navrhovateľovi, bolo mu napadnuté rozhodnutie doručené ako príloha listu č. 3253/2012 dňa 3. júla 2012. Jednalo sa o neúspešné doručovanie. Dňa 4. júla 2012 bolo vykonané opakované doručenie, ktoré bolo opäť neúspešné. Zásielka bola uložená na pošte dňa 4. júla 2012 a podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku, ak si adresát nevyzdvihne zásielku do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel. Tretí deň od uloženia zásielky pripadol na 7. júla 2012 a, keďže sa jednalo o sobotu, bol posledným dňom trojdňovej lehoty pondelok 9. júla 2012 a v tento deň nastala fikcia doručenia a začala navrhovateľovi plynúť 15 dňová lehota na podanie opravného prostriedku proti výroku č. IV napadnutého rozhodnutia. Na tejto skutočnosti nič nemení, že navrhovateľ si prevzal napadnuté rozhodnutie až dňa 23. júla 2012. Posledným dňom 15 dňovej lehoty bol utorok 24. júla 2012 a keďže navrhovateľ si podľa údajov na prijímacej pečiatke podateľne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podal opravný prostriedok proti výroku č. IV osobne až dňa 6. augusta 2012, zmeškal zákonnú lehotu a podľa § 250p O.s.p. súd v takomto prípade opravný prostriedok odmietne. Vo zvyšnej časti je napadnuté rozhodnutie v zmysle konštantnej judikatúry preskúmateľné len v zmysle druhej hlavy piatej časti O.s.p.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia, poukázala Rada, že náležitosti rozhodnutia o udelení licencie sú zakotvené v § 49 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Podľa písmena b/ a c/ obsahuje rozhodnutie o udelení licencie údaje o osobách, ktoré majú účasť na základnom imaní vysielateľa s licenciou alebo podiel na hlasovacích právach vysielateľa s licenciou a údaje o osobách, ktoré majú účasť na základnom imaní vysielateľa s licenciou alebo podiel na hlasovacích právach vysielateľa s licenciou. Vo výroku č. I v jeho druhej časti sú údaje vymedzené v § 49 ods. 4 písm. b/ a

c/ zákona o vysielaní uvádzané odkazom na výpis z obchodného registra, ktorý bol Rade predložený v rámci konania o udelenie licencie. Uviedla, že takýto postup má Rada zaužívaný a nebol dôvodom pre zrušenie jej rozhodnutí, ktoré boli preskúmané najvyšším súdom a krajskými súdmi. náležitosť v zmysle tohto ustanovenia je naplnená aj uvedením odkazu na výpis z obchodného registra, nakoľko na jeho základe je možné spoľahlivo zistiť kto má účasť na základnom imaní alebo podiel na hlasovacích právach vysielateľa s licenciou a údaje o štatutárnych orgánoch a kontrolných orgánoch a preto Rada tento argument navrhovateľa považuje za účelový a taktiež argument o potrebe zahrnúť do rozhodnutia frekvenčný list. Frekvenčný list obsahuje technické parametre pre vysielanie na frekvencii, resp. frekvenciách, ktoré sú pridelené v správnom konaní a preto má význam práve pre subjekt, ktorý tieto frekvencie získa, aby dokázal využiť ich výkon, zároveň však, aby nedochádzalo k rušeniu s inými frekvenciami. V zmysle § 49 ods. 3 zákona o vysielaní je frekvenčný list súčasťou rozhodnutia Rady o udelení licencie. Nakoľko priloženie frekvenčného listu k rozhodnutiu má význam jedine pre subjekt, ktorému boli pridelené frekvencie na vysielanie programovej služby, tak frekvenčné listy budú súčasťou rozhodnutia, ktoré sa doručuje subjektu, ktorému boli frekvencie pridelené. Frekvenčný list nie je vymenovaný ako náležitosť rozhodnutia v § 49 ods. 4 zákona o vysielaní a preto nie je dôvodné, aby bol prikladaný k rozhodnutiu neúspešných žiadateľov, ktorá skutočnosť by bola neúčelná a bez logického zdôvodnenia.

Čo sa týka argumentácie navrhovateľa, že rozhodnutie Rady neobsahuje základné náležitosti uvedené v § 47 zákona o vysielaní, tak Rada uviedla, že pri posudzovaní žiadosti spoločnosti CORPORATE LEGAL, s.r.o. a ani pri posudzovaní žiadostí ostatných žiadateľov nedošlo z jej strany k pochybeniam. Podľa Rady sa navrhovateľ mylí, keď uvádza, že Rada má posudzovať mieru naplnenia náležitostí žiadostí predkladaných v licenčnom konaní podľa § 46 ods. 1, 2 a 5 zákona o vysielaní. Z § 46 ods. 1, 2 a 5 v spojení s § 49 ods. 2 písm. b/ zákona o vysielaní vyplýva, že Rada nemôže posudzovať mieru naplnenia náležitostí v žiadostiach o licencie, ale len to, či tieto náležitosti boli splnené - teda či predpísané náležitosti boli predložené a preto tieto tvrdenia navrhovateľa Rada považuje za účelové. Uviedla, že jej posúdenie náležitostí predložených žiadostí o udelenie licencie sa nachádza na stranách 9 až 12 napadnutého rozhodnutia. Na strane 9 uviedla, že predložené žiadosti neobsahovali všetky predpísané náležitosti a tak boli žiadatelia o licenciu vyzvaní na ich doplnenie, a keďže nedoplnenie predpísaných náležitostí žiadateľom Rádio VIVA, a.s. bolo dôvodom zamietnutia jeho žiadosti, tak preto sa Rada venovala rozsiahlejšie jeho žiadosti a nedostatkom v nej. Následne však z hľadiska predloženia potrebných náležitostí analyzovala aj žiadosti ostatných žiadateľov a uviedla, ktoré náležitosti neboli predložené a čo bolo doplnené. Všetky doplnenia sú súčasťou spisového materiálu k správnym konaniam. Tiež uviedla výsledok posúdenia jednotlivých žiadostí z hľadiska predloženia náležitostí podľa § 46 ods. 1, 2 a 5 zákona o vysielaní.

Z § 46 ods. 1 a 2 zákona o vysielaní vyplýva, že údaje uvádzané podľa § 46 ods. 1 zákona o vysielaní sú preukazované spôsobom uvádzaným v § 46 ods. 2. Na základe príloh k žiadosti podľa § 46 ods. 2 sa posudzujú náležitosti predložené podľa § 46 ods. 1 zákona o vysielaní. Prílohou žiadosti sú preto aj čestné vyhlásenie žiadateľa o licenciou, že všetky údaje uvedené v žiadosti v zmysle ods. 1 sú aktuálne a pravdivé a čestné vyhlásenie žiadateľa o licenciou, že doklady priložené k žiadosti sú aktuálne a úplné. Uviedla, že tieto ustanovenia vymedzujú medze, v ktorých môže preskúmať predložené žiadosti. Skúma, či predpísané náležitosti boli predložené, či spĺňajú základné atribúty z hľadiska ich dôveryhodnosti, nie je však oprávnená skúmať predkladané údaje a náležitosti nad rámec vymedzený zákonom o vysielaní. Za pravdivosť, úplnosť a aktuálnosť po predložení dokladov sa zaručuje žiadateľ o licenciou. Vzhľadom na súčasnú právnu úpravu, ako aj na charakter licenčného konania nie je možné vyhovieť tejto požiadavke navrhovateľa, aby Rada skúmala aj pravdivosť predložených dokladov. Za ich pravdivosť sa zaručujú a zodpovedajú žiadatelia o licenciou. Zákon o vysielaní upravuje v § 54 ods. 1 písm. b/ postup Rady v prípade, ak sa po udelení licencie preukáže, že k jej udeleniu došlo na základe nepravdivých údajov. K uvedenému záveru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku vo veci 3SŽ/46/2008 (strana 8 a 9), kde uviedol, že správny orgán v konaní o udelenie licencie nemá bez ďalšieho povinnosť a ani možnosť overovať pravdivosť, úplnosť a aktuálnosť predkladaných dokladov. Ak vysielateľ nevyužíva pridelené frekvencie, respektíve nevysiela vôbec má správny orgán k dispozícii účinné mechanizmy na dosiahnutie žiadaného stavu, ktorým je efektívne využívanie frekvenčného spektra a napĺňanie práva verejnosti na informácie. Rada v tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2SŽo/525/2009, 3SŽ/46/2008, 3SŽo/22/2011, 5SŽ/101/2007.

K námietke navrhovateľa k náležitostiam podľa § 46 ods. 1 písm. e/ a ods. 2 písm. e/ zákona o vysielaní Rada uviedla, že z dôvodov jej napadnutého rozhodnutia vyplýva, že CORPORATE LEGAL, s.r.o. predložil v správnom konaní potvrdenie z banky o stave na účte a úverový príslub banky N., Z., pobočka zahraničnej banky, súvahu výkazov ziskov a strát a poznámky k účtovnej závierke za rok 2011, čiže predložil údaje a doklady o finančných zdrojoch, ktoré má k dispozícii (str. 14 a 15 napadnutého rozhodnutia). Skutočnosť, že tieto náležitosti boli predložené je zrejmé zo strany 12 napadnutého rozhodnutia, kde správny orgán uvádza, že predložené žiadosti spĺňali zákonom stanovené náležitosti. Na str. 15 pri hodnotení miery naplnenia kritéria podľa § 47 písm. c/ zákona o vysielaní je zároveň uvedené, že deklarované finančné zdroje žiadateľov na vysielanie nevykazovali známky podvodne získaných zdrojov a z toho vyplýva, že správny orgán predložené náležitosti ohodnotil v rozsahu stanovenom príslušnou právnou úpravou. Žiadateľ CORPORATE LEGAL, s.r.o. predložil správnomu orgánu za účelom preukázania skutočnej možnosti získať finančné zdroje, ktoré má k dispozícii na vysielanie, úverový príslub N.. Z tohto úverového príslubu je zrejmé, že žiadateľ prostriedky na príslušný projekt - rozhlasové vysielanie. N. analyzovala tento projekt z hľadiska jeho zdrojovej vybilancovanosti a predpokladanej návratnosti a dospela k záveru, že je pripravená podieľať sa na jeho financovaní do požadovanej výšky. Úverový príslub teda preukazuje, že sa nejedná o bezúčelné poskytnutie úveru ale, že je viazané na konkrétny projekt, ktorý je na takej úrovni, že banka je ochotná financovať ho v požadovanej výške. Požiadavka predloženia dokladov preukazujúcich skutočnú možnosť získania finančných prostriedkov na financovanie vysielania bude naplnená vždy, keď z predloženého dokladu vyplýva, že žiadateľ o licenciu môže (v zákone je stanovené preukázanie skutočnej možnosti) získať prostriedky na konkrétnu činnosť - vysielanie. Podmienenie poskytnutia úveru nevylučuje skutočnú možnosť jeho získania, pretože ako vyplýva z úverového príslubu, pri realizovaní posudzovaného projektu a splnení podmienok banky, žiadateľ CORPORATE LEGAL, s.r.o. skutočne môže získať požadované finančné prostriedky. Skutočnosť, že samotný úverový príslub N. nezaväzoval je logické, keďže konečná podoba toho, v akej miere bude môcť byť predložený projekt realizovaný, závisela od licencie, o ktorej pridelení rozhodovala Rada, čiže jej podoba nezávisela primárne od žiadateľa CORPORATE LEGAL, s.r.o., ale od podmienok stanovených Radou. Aj napriek nezáväznosti úverového príslubu má uvedený žiadateľ skutočnú možnosť získať deklarované prostriedky a táto skutočnosť znamená, že ich získanie nie je závislé od náhodilej okolnosti, ktorá môže nastať, ale od splnenia podmienok (výsledkom splnenia týchto podmienok je možnosť získať požadované prostriedky). Takúto skutočnú možnosť predložený úverový príslub jednoznačne preukazuje.

Samotný úverový príslub je štandardný spôsob preukázania možnosti získania finančných zdrojov v prípade udelenia licencie, ktorý je akceptovaný Radou a tiež i Najvyšším súdom Slovenskej republiky a poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/46/2008.

Čo sa týka obratu a vykázaných strát u uvedenej spoločnosti Rada uviedla, že žiadatelia o licenciu k svojim žiadostiam predkladajú aj prehlásenia o pravdivosti, aktuálnosti a úplnosti predložených náležitostí a, ak žiadateľ o licenciu učiní takéto prehlásenie, nemá Rada dôvod spochybňovať ho a, ak by sa neskôr ukázalo ako nesprávne, respektíve klamlivé, má dostatok možností, ako docieľiť nápravu.

Čo sa týka náležitostí v zmysle ust. § 46 ods. 1 písm. g/, tak uvedená spoločnosť uviedla, ako plánuje zabezpečiť vysielanie svojej programovej služby po technickej stránke a organizačnej stránke a k svojej žiadosti podľa § 46 ods. 2 písm. f/ zákona o vysielaní priložila nájomnú zmluvu, ktorú uzavrela so spoločnosťou Towercom, a.s., ktorou aj preukazovala zabezpečenie priestorov, z ktorých môže vysielateľ svoju programovú službu (predmetom nájomnej zmluvy je nájom nebytových priestorov za účelom zriadenia vysielacieho štúdia) a zmluvu o budúcej zmluve, ktorej predmetom je záväzok spoločnosti Towercom, a.s. a žiadateľa č. 1 uzavrieť zmluvu o poskytovaní verejných služieb - prenos rozhlasovej programovej služby prostredníctvom analógovej siete. Z toho vyplýva, že CORPORATE LEGAL, s.r.o. predložila doklady preukazujúce technické a organizačné predpoklady na riadne začatie a ďalšie uskutočňovanie vysielania. Tieto doklady preukazovali, že pred začatím vysielania bude mať uvedená obchodná spoločnosť žiadateľa zabezpečený technický prenos signálu na všetkých frekvenciách, ako aj priestory na umiestnenie štúdia. Predložené doklady o finančnom zabezpečení zároveň preukazujú reálnu možnosť vybavenia štúdia potrebným technickým zariadením a z predložených dokladov je tiež zrejmé, že za trvania zmluvného vzťahu so spoločnosťou Towercom, a.s. bude môcť nielen spustiť vysielanie, ale ho aj uskutočňovať. Taktiež potvrdenie Sociálnej poisťovne, ktoré doručila obchodná spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. jednoznačne preukazuje, že nemala nedoplatky na sociálnom poistení a pre

účely § 46 ods. 2 písm. i/ zákona o vysielaní je postačujúce. Rada uviedla, že na str. 12 svojho rozhodnutia uvádza, že žiadosti účastníkov konania boli „predložené a doplnené podľa zákona“, z čoho vyplýva, že boli žiadateľmi predložené v požadovanej forme. V § 46 ods. 5 je stanovená forma predkladaných listín, nejedná sa o povinnosť, ktorej splnenie treba hlbšie analyzovať, alebo sa k nej vyjadrovať, ak je dodržaná.

Pokiaľ navrhovateľ s poukazom na § 47 zákona o vysielaní a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2SŽ-o-KS/126/2006 uvádza, cit.: „Žalovaný bol tak povinný vyhodnotiť kritéria samostatne na základe správnej úvahy, pričom spôsob, akým ich posúdil u jednotlivých účastníkov konania musí byť uvedený v napadnutom rozhodnutí“, tak Rada v tejto súvislosti má za to, že hodnotenie jednotlivých kritérií podľa § 47 zákona o vysielaní je uvádzané na str. 14 až 17 napadnutého rozhodnutia a správny orgán sa podrobne vysporiadal s jednotlivými kritériami a pri každom z nich uviedol mieru naplnenia, ktorú podľa jeho ohodnotenia dosiahli žiadatelia a pri posudzovaní jednotlivých kritérií a prisudzovaní významu týmto kritériám bolo prihliadnuté na cieľovú skupinu poslucháčov, jej potreby a očakávania (str. 16 a 17 napadnutého rozhodnutia). Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽo/22/2011, z ktorého vyplýva, že „Zákon neurčuje vážnosť jednotlivých kritérií. Preto bolo na členoch rady žalovaného, akú váhu jednotlivým kritériám pri hlasovaní budú prikladať. Váha jednotlivých kritérií závisí od konkrétnej situácie a prisudzuje im ju odporkyňa v rámci zákonom zverenej voľnej úvahy. Podstatné je, aby výber kritérií, ktoré považuje v danej situácii za rozhodujúce, zdôvodnila“. V súlade s tým je v napadnutom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne uvedený dôvod, prečo práve uvádzané kritéria mali významnú úlohu pri posudzovaní žiadosti. Správny orgán poukázal na cieľovú skupinu, ktorá bola pri všetkých žiadateľoch približne rovnaká, čo vyplýva zo skutočnosti, že všetci chceli nasledovať a stavať na koncepte programovej služby Rádia Viva vysielanej na základe licencie č. R/70, na jej očakávania a potreby a na význam podielu hovoreného slova a programových typov, ktoré ho prinášajú v žiadanej kvalite a podiel programov vo verejnom záujme vo vysielaní.

Podľa Rady tvrdenie navrhovateľa, že spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. predložila len koncepciu bez deklarovania jej zabezpečenia nie je pravdivá, nakoľko predložila dokumenty, z ktorých vyplýva jej schopnosť toto vysielanie zabezpečiť. Nemožno akceptovať argument navrhovateľa ohľadne jeho praxe v oblasti rozhlasového vysielania, nakoľko sa nejedná o kritérium v zmysle § 47 zákona o vysielaní. Zároveň ten postup, akého sa dožaduje navrhovateľ, by absolútne diskvalifikoval všetkých nových žiadateľov o licenciu. Tým by subjekty, ktoré už vysielajú mali istotu, že opätovne získajú licenciu a tým by nebol vytváraný tlak na skvalitňovanie ich vysielania. Kritéria sú v zákone pevne stanovené a nie je možné sa rozhodovať, ktoré zohľadniť, resp. či zohľadniť skutočnosti nad ich rámec, treba len posúdiť ich naplnenie a význam z hľadiska rôznych faktorov, ako napr. cieľová skupina obyvateľstva.

Rada ďalej uviedla, že udeľovanie licencií je vo svojej podstate súťaž, ktorú vyhrá ten projekt, ktorý v najvyššej miere naplní zákonné kritéria. Rada v tejto súťaži posudzuje deklarovaný stav podporený predkladanými náležitosťami žiadostí a čestným prehlásením o ich aktuálnosti, pravdivosti a úplnosti. Poukázala zároveň na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/46/2008 (str. 8 a 9), v zmysle ktorého „Rada nemá bez ďalšieho povinnosť v konaní o udelení licencie a ani možnosť overovať pravdivosť, úplnosť a aktuálnosť predkladaných dokladov. Ak vysielateľ nevyužíva Radou pridelené frekvencie, resp. nevysiela vôbec, má rada k dispozícii účinné mechanizmy na dosiahnutie žiadaného stavu, ktorými je efektívne využívanie frekvenčného spektra a napĺňanie práva verejnosti na informácie“. Kritériom podľa § 47 písm. c/ zákona o vysielaní sa zaoberala na str. 14 a 15. V kompetencii Rady nie je preverovať stavy na účtoch jednotlivých žiadateľov a takáto kompetencia jej nevyplýva ani zo zákona o bankách. Ďalej Rada uviedla, že jednotlivé žiadosti hodnotí na základe voľnej úvahy a preskúmanie jej voľnej úvahy je obmedzené na posúdenie, či jej odôvodnenie umožňuje jej preskúmanie a či napĺňa požiadavky logického zdôvodnenia.

Čo sa týka vytýkanej námietky navrhovateľa ohľadne porušenia § 33 ods. 2 správneho poriadku, odporkyňa uviedla, že licenčné konanie nie je konanie postavené na spore strán, v ktorom uspeje tá, ktorá uplatní viac argumentov voči ostatným a v prípade, ak by Rada pochybila, tak práva žiadateľov sú garantované možnosťami súdneho prieskumu jej rozhodnutia. Žiadatelia o licenciu počas výberového konania nemajú záujem nahliadať do spisového materiálu ostatných žiadateľov a tento záujem nastane, až keď sú neúspešnými, ako je to v prípade navrhovateľa. Viaceré dokumenty dopĺňala spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. postupne, a tak mal navrhovateľ dost' času do spisu nahliadnuť, no

neučinil tak. Navrhovateľ sa zúčastnil ústneho pojednávania, ktoré je verejné z dôvodu, aby bol zabezpečený transparentný proces pri oboznámení sa s projektmi a žiadosťami záujemcov o licenciu. Jednotliví žiadatelia o licenciu vrátane navrhovateľa boli na ústnom pojednávaní vypočutí v jednom slede, pričom bolo verejne deklarované, ktoré dokumenty jednotliví žiadatelia doložili do dňa ústneho vypočutia, a ktoré v deň ústneho vypočutia. Navrhovateľ mal možnosť zúčastniť sa celého ústneho vypočutia v tejto veci, učinil tak a napriek tomu nežiadal o nahliadnutie do spisu a svoje právo využil až potom, keď Rada vo veci prijala rozhodnutie.

Čo sa týka námietky navrhovateľa vo vzťahu k členovi Rady V. Z., tak správny orgán poukázal na to, že žiadnemu z účastníkov konania neboli v priebehu celého konania sprístupnené informácie, kto z členov Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie bude členom komisie, ktorá mala rozhodovať o udelení licencie na rozhlasové a terestriálne vysielanie na frekvenciách Rádia Viva. Podľa informácií navrhovateľa mal byť členom takejto komisie V. C. Z., pričom spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. zvíťazila v hlasovaní s prevahou jedného hlasu, pričom podľa navrhovateľa V. C. Z. bol v konflikte záujmov a nebol pri rozhodovaní o udelení licencie nezáujatý ako to predpokladá správny poriadok. Rada vo svojom vyjadrení uviedla, že počas správneho konania žiaden z účastníkov o udelenie licencie nenamietal možnú zaujatosť jej člena V. C. Z.. V tejto súvislosti uviedla, že jej rokovania sú v zmysle § 11 ods. 4 zákona o vysielaní verejné s výnimkou rokovania, ktorého predmetom je konanie podľa jedenástej časti zákona o vysielaní - rozhodovanie o udelení licencie. Podľa § 11 ods. 5 zákona o vysielaní sa zápisnica z takéhoto rokovania nezverejňuje, avšak súd má možnosť nahliadnuť do zápisnice, či právne garancie, ktorých sa navrhovateľ dožaduje, sú zabezpečené.

Obchodná spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. sa ku oprávnenému prostriedku navrhovateľa písomne vyjadrila a žiadala aby Najvyšší súd Slovenskej republiky opravný prostriedok navrhovateľa v časti, ktorou sa napáda výrok IV. rozhodnutia o zamietnutí žiadosti, odmietol v zmysle § 250p O.s.p. a v časti, ktorou sa napáda výrok rozhodnutia v bode I., zastavil v zmysle § 250d ods. 3 O.s.p. Pokiaľ by Najvyšší súd Slovenskej republiky odlišne posúdil splnenie procesných podmienok na konanie, žiadala rozhodnutie Rady potvrdiť. Uviedla, že navrhovateľ mohol byť dotknutý na svojich právach iba výrokom IV. rozhodnutia, ktorým bola jeho žiadosť zamietnutá, avšak nemohol byť dotknutý aj výrokom I. rozhodnutia, ktorým Rada udelila licenciu spoločnosti CORPORATE LEGAL, s.r.o. Obchodná spoločnosť ďalej uviedla, že žalobca si jedným podaním nemôže uplatňovať jednak opravný prostriedok podľa § 49 ods. 8 zákona o vysielaní a zároveň aj žalobu proti rozhodnutiu, nakoľko žalobe podlieha iba výrok I. rozhodnutia, ktorým bola udelená licencia spoločnosti CORPORATE LEGAL, s.r.o. a žalobca nemá potom aktívnu legitimáciu napádať výrok v bode I. rozhodnutia a uviedla, že tento postup by bol v rozpore i s ust. § 247 ods. 2 O.s.p. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na nedostatočné technické, ako aj finančné zabezpečenie víťaznej spoločnosti, tak práve finančné krytie navrhovateľa bolo v nižšom rozsahu a nebol schopný zabezpečiť vysielanie na všetkých frekvenciách, ktoré boli predmetom správneho konania a že aj na základe týchto skutočností bola jeho žiadosť zamietnutá. Taktiež CORPORATE LEGAL, s.r.o. poukázala na dôvody vylúčenia Rádia VIVA, a.s. zo správneho konania o pridelenie novej licencie a že víťazná spoločnosť má vedomosť o prebiehajúcich súdnych sporoch medzi konateľmi navrhovateľa a spoločnosťou Rádio VIVA, a.s. Pokiaľ sa navrhovateľ v správnom konaní vyjadril, že je samostatnou a ničím neprepojenou spoločnosťou, od 17. apríla 2012 do 7. mája 2012 (údaj z výpisu z obchodného registra) sa jediným akcionárom spoločnosti a Rádia VIVA, a.s. stal navrhovateľ na základe vyhlásenia neplatnosti akcií Rádia VIVA, ktoré boli v tom čase v držbe súdneho exekútora a neskôr konkurzného správcu a následne neplatne emitovaných nových akcií.

Spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. ďalej uviedla, že má za to, že na naplnenie dikcie § 49 ods. 4 písm. b/, c/ zákona o vysielaní postačia údaje o osobách, ktoré majú účasť na základnom imaní vysielateľa s licenciou alebo podiel na hlasovacích právach vysielateľa s licenciou, údaje o štatutárnych orgánoch a kontrolných orgánoch vysielateľa s licenciou uviesť v rozhodnutí Rady s odkazom na výpis z obchodného registra. Z výpisu z obchodného registra, ktorý je prístupný na internete je kedykoľvek možné zistiť uvedené údaje ku dňu rozhodnutia, či konkrétne ku dňu 10. apríla 2012. Vzhľadom na právnu formu spoločnosti CORPORATE LEGAL, s.r.o., je z výpisu z obchodného registra a aj zo zbierky listín zrejmé aj vlastnícka štruktúra spoločnosti na rozdiel od akciovej spoločnosti, kde obchodný register neobsahuje údaje o akcionároch, pokiaľ nejde o jediného akcionára akciovej spoločnosti. Taktiež čo sa týka frekvenčného listu tento má význam iba pre účastníka, ktorému na základe rozhodnutia bola licencia udelená a touto spoločnosťou je CORPORATE LEGAL, s.r.o., pretože vo vzťahu k účastníkom,

ktorých žiadosť o udelenie licencie bola zamietnutá, nemá frekvenčný list žiadny význam a jeho doručenie týmto účastníkom by mohlo spôsobiť zmatečnosť. Navyac konkrétne frekvencie boli navrhovateľovi známe a v zmysle § 49 ods. 4 samotný frekvenčný list nie je náležitou rozhodnutia a zákon ani neustanovuje povinnosť, aby bol doručovaný spolu s rozhodnutím, ktorým bola žiadosť zamietnutá. Taktiež úvaha žalobcu o miere naplnenia formálnych náležitostí žiadosti účastníkov nemá oporu v logickom výklade ust. § 46 ods. 1, 2 a 5 v spojení s § 49 ods. 2 písm. b/ zákona o vysielaní, nakoľko Rada má hodnotiť, či sú náležitosti splnené a ak čo i len jedna náležitosť v žiadosti alebo ako príloha k žiadosti chýba, Rada skonštatuje, že náležitosti splnené neboli a tak vyhodnotila žiadosti v súlade so zákonom o vysielaní a toto hodnotenie uviedla v rozhodnutí. Navrhovateľ nemôže ani vznášať námietky týkajúce sa splnenia podmienok účasti v správnom konaní zo strany ostatných účastníkov, nakoľko na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu vo výrokoch I., II. a III. nie je aktívne legitimovaný a môže iba namietať v rámci opravného prostriedku iba výrok IV. napadnutého rozhodnutia o zamietnutí jeho žiadosti, avšak iba v prípade, ak by opravný prostriedok bol podaný včas. Čo sa týka tvrdenia navrhovateľa, že úverový príslub od banky doložený spoločnosťou CORPORATE LEGAL, s.r.o. nie je záväzný a, že o záväzok by išlo až po uzatvorení úverovej zmluvy, tak spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. uviedla, že preukázala zostatkom na účte vlastné finančné zdroje a navyše uviedla aj reálnu možnosť získať ďalšie prostriedky z úveru a, ak by predkladala spolu so žiadosťou do správneho konania už aj úverovú zmluvu a nebola by jej udelená licencia, napriek tomu by bola v zmysle úverovej zmluvy povinná úver čerpať pod hrozbou sankcie, čím by spoločnosti vznikla škoda. Konštatovanie navrhovateľa, že víťazná spoločnosť nemala de facto žiadny majetok s poukazom na hospodársky výsledok za roky 2010 a 2011, nevychádza zo skutočného stavu. Víťazná spoločnosť preukázala vlastné finančné zdroje (aktuálne) a možnosť získať úver od korporátnej Banky, ktorá nerokuje s každým klientom a už vôbec neposudzuje akýkoľvek projekt klienta. V prípade víťaznej spoločnosti banka uskutočnila analýzu jej projektu a posúdila ho z hľadiska jeho zdrojovej vybilancovanosti a predpokladanej návratnosti a vyhlásila, že je pripravená podieľať sa na financovaní tohto projektu. Podmienky pre poskytnutie úveru sú pravidelnou náležitosťou konkrétnej zmluvy o úvere každej banky, čo znamená, že ide o obvyklé splniteľné podmienky, ktoré sú navyše v prípade takýchto projektov individuálne s klientom dojednané. Vo vzťahu k dokladom, ktoré preukazujú pôvod a zloženie finančných prostriedkov sa povinnosť v zmysle § 46 ods. 2 písm. e/ zákona o vysielaní vzťahuje k prostriedkom, ktoré môže žiadateľ na zabezpečenie činnosti získať a víťazná spoločnosť tieto budúce možné finančné prostriedky preukazovala úverovým príslubom, z ktorého bol zrejmy ich pôvod a zloženie. Zákon o vysielaní neustanovuje povinnosť Rade žiadať titul nadobudnutia vlastných finančných zdrojov a preto pokiaľ sú na účte víťaznej spoločnosti, má sa zato, že ide o vlastné finančné zdroje, ktoré so súvahou za roku 2010 a 2011 nemajú nič spoločné. Navyac k pravdivostnej hodnote údajov poskytnutých každým účastníkom zákon o vysielaní zakotvuje, že nie Rada má povinnosť preskúmať pravdivosť tvrdení a údajov účastníkov žiadostiach a jej prílohách, ale že žiadateľ predkladá čestné vyhlásenie, že všetky údaje uvedené v žiadosti a doklady priložené k žiadosti sú aktuálne a pravdivé a správny orgán je povinný z toho vychádzať. Víťazná spoločnosť zároveň poukázala na kritéria, v dôsledku ktorých bola vyhodnotená ako najvhodnejší účastník správneho konania.

K technickým a organizačným predpokladom na vysielanie, víťazná spoločnosť uviedla, že Rade predložila zmluvu o budúcej nájomnej zmluve za účelom zabezpečenia priestorov - štúdia a zároveň zmluvu o budúcej zmluve so záväzkom poskytovať spoločnosti CORPORATE LEGAL, s.r.o. verejné služby prenosu rozhlasovej programovej služby. Z týchto dokladov a v nadväznosti na finančné možnosti (vlastné zdroje a úverový príslub) je zrejmé, že víťazná spoločnosť preukázala predpoklady na riadne začatie vysielania aj na jeho ďalšie uskutočňovanie v zmysle § 46 ods. 2 písm. f/ zákona o vysielaní. Taktiež navrhovateľ mal v zmysle jeho žiadosti zabezpečovať vysielanie z priestorov a prostredníctvom vysielacích zariadení spoločnosti TAM ART PRODUCTIONS, s.r.o. a realizovať telekomunikačnú službu rozhlasového vysielania si prostredníctvom spoločnosti MediaEast, s.r.o., z čoho vyplýva, že námietky navrhovateľa voči zabezpečeniu vysielania spoločnosti CORPORATE LEGAL, s.r.o. prostredníctvom spoločnosti Towercom, a.s. sú bez právneho významu. Víťazná spoločnosť taktiež preukázala, že nemá nedoplatky na poisťovníu na sociálne poistenie o čom predložila i potvrdenie Sociálnej poisťovne, z ktorého vyplýva že má splnené odvodové a povinnosti.

Víťazná spoločnosť taktiež uviedla, že záver Rady v napadnutom rozhodnutí neprekračuje rámec jej správnej úvahy, je založený v súlade so zásadami logiky na vyhodnotení vykonaných dôkazov majúcich

podklad v obsahu spisov. Správny súd je oprávnený preskúmať len to, či došlo k výberu z niektorých dovolených možností, ale výber sám zásadne prieskumu nepodlieha. Možnosť úvahy a voľby prislúcha správnomu orgánu a súdu v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. neprislúchala právo preskúmať, či táto voľba bola vhodná a účelná. Zákon neustanovuje a ani nemôže stanoviť celkovo pravidlá, z ktorých by sa malo vychádzať pri hodnotení vzájomnej súvislosti dôkazov.

K otázke zaujatosti V. C. Z., že je zamestnancom spoločnosti Towercom, a.s., navrhovateľ nijako nepreukázal a víťazná spoločnosť nemá o tom vedomosť. Ak by to aj bola pravda ako uvádza navrhovateľ, tak napriek tomu spoločnosť Towercom, a.s., nebola účastníkom správneho konania a teda nijaký dôvod ani pochybnosť o zaujatosti uvedeného člena Rady nevznikol. Spoločnosť Towercom, a.s., zabezpečuje vysielanie pre takmer všetkých jej vysielateľov v takmer každom správnom konaní vedenom Radou a preto by musel V. Z. byť vylúčený v každom konaní. Podľa víťaznej spoločnosti, ak zákon o vysielaní a správny poriadok nevyklúčujú zamestnanecký pomer členov Rady, nie je možné pochybovať o objektivite a nezaujatosti členov Rady. Nakoľko účastníci správneho konania nemali podľa zákona o vysielaní vedomosť o zložení členov Rady v správnom konaní, nemôžu títo namietat' zaujatosť členov Rady a je otázne ako sa dostali k informácii, ktorá v zmysle zákona o vysielaní nie je a nemá byť navrhovateľovi známa. Rozhodnutie Rady je plne v súlade so spôsobom hlasovania a verejným charakterom zápisnice o hlasovaní ustanovenom v zmysle zákona o vysielaní.

Ďalší účastník správneho konania, Rádio VIVA, a.s. vo svojom písomnom vyjadrení uviedlo, že bolo vylúčené zo správneho konania o pridelenie novej licencie, pretože nesplnilo zákonné náležitosti žiadosti o udelenie novej licencie v zmysle § 46 ods. 1 a 2 zákona o vysielaní a to z dôvodu neposkytnutia súčinnosti zo strany domnelých štatutárov Rádio VIVA, a.s., teda tých istých osôb, ktoré napádajú rozhodnutie aj procesný postup Rady. Rozhodnutie Rady považuje za vecne správne. Poukázalo na otázky neplatne zvolených konateľov, členov predstavenstva a prebiehajúcich súdnych konaní a že V. Y., V. H. a V. M. H. sa nikdy nestali štatutárnymi orgánmi Rádía VIVA, a.s. Účastník konania ďalej poukázal na otázku neplatne emitovaných akcií a že vzhľadom na uvedené skutočnosti právny základ pre vydanie akcií je jednoznačne v rozpore so zákonom. Následne dňa 17. apríla 2012 spoločnosť Rádio VIVA, a.s. zastúpená neplatne zvoleným predstavenstvom uzatvorila Kúpnu zmluvu o prevode nových akcií so spoločnosťou navrhovateľa a kúpna cena mala byť údajne určená vo výške znaleckej ceny, ktorú na tento účel vyhotovilo neplatne zvolené predstavenstvo Rádía VIVA, a.s. Ďalej rádio uviedlo, že včas podalo správnomu orgánu žiadosť o udelenie novej licencie, ktorá však nebola úplná a doterajší neplatne zvolení štatutári spoločnosti Rádio VIVA, a.s. neposkytli žiadnu súčinnosť k predloženiu dokladov potrebných k účasti v správnom konaní, pričom táto súčinnosť bola nevyhnutná pre účasť v správnom konaní. V závere svojho vyjadrenia účastník uviedol, že spoločnosť navrhovateľa poškodzuje záujmy akcionárov spoločnosti Rádio VIVA, a.s., pretože koná v rozpore s ich záujmami a preto nie je daný právny ani skutkový dôvod vyhovieť návrhu navrhovateľa na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia a ani zrušiť napadnuté rozhodnutie Rady o udelení frekvencií, nakoľko je správne a zákonné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 49 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu, ako aj postup, ktorý mu predchádzal, a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je dôvodný a je potrebné mu vyhovieť a napadnuté rozhodnutie Rady ako nezákonné zrušiť a vec vrátiť správnomu orgánu na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol meritórne vo veci na pojednávaní dňa 27. marca 2013 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

V posudzovanom prípade dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že rozhodnutie Rady o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o licenciu je nezákonné a bolo potrebné ho zrušiť z nasledovných dôvodov:

§ 48 zákona o vysielaní

(1) Konanie o udelenie licencie na terestriálne vysielanie rada začína z vlastného podnetu.

(2) Konanie o udelenie licencie na terestriálne vysielanie na frekvenciách, na ktorých vysielala vysielateľ s licenciou, ktorej platnosť sa skončí, rada začne

a) najneskôr 18 mesiacov pred skončením platnosti licencie na terestriálne vysielanie rozhlasovej programovej služby a na terestriálne celoplošné a multiregionálne vysielanie televíznej programovej služby,

b) pri lokálnom vysielaní televíznej programovej služby a regionálnom vysielaní televíznej programovej služby najneskôr 16 mesiacov pred skončením platnosti licencie.

(3) Konanie o udelenie licencie na terestriálne vysielanie sa začína odo dňa, keď rada verejne vyhlási najmenej v dvoch celoštátnych denníkoch a na svojej úradnej tabuli v mieste svojho sídla, ako aj na svojom webovom sídle základné podmienky konania o udelenie licencie na terestriálne vysielanie.

(4) V základných podmienkach konania rada určí lehotu a miesto podania žiadosti o licenciu na terestriálne vysielanie, územný rozsah vysielania, konkrétne frekvencie a dátum verejného vypočutia žiadateľov o licenciu.

(5) Žiadosť o licenciu na terestriálne vysielanie doručенú rade po uplynutí určenej lehoty v základných podmienkach rada zamietne do 15 dní odo dňa jej doručenia.

(6) Účastníkmi konania o udelenie licencie na terestriálne vysielanie sú všetci žiadatelia o licenciu na terestriálne vysielanie, ktorých žiadosť bola rade doručená v určenej lehote.

(7) Licenciu na terestriálne vysielanie Rada vydáva formou rozhodnutia, ktoré vo výrokovej časti obsahuje ustanovenie o udelení licencie na terestriálne vysielanie jednému z účastníkov konania o udelenie licencie na terestriálne vysielanie a ustanovenie o zamietnutí žiadostí všetkých ostatných účastníkov konania o udelenie licencie na terestriálne vysielanie. V odôvodnení Rada uvedie výsledky hodnotenia jednotlivých žiadostí o licenciu na terestriálne vysielanie podľa splnenia kritérií určených v § 47. Rozhodnutie o udelení licencie na terestriálne vysielanie sa doručuje všetkým účastníkom konania o udelenie licencie na terestriálne vysielanie.

(8) Ustanovenia ods. 1 až 7 sa primerane vzťahujú aj na konanie o zmene licencie, v ktorom sa vysielateľovi prideliť frekvencia.

§ 49 zákona o vysielaní

(1) Rada rozhodne o žiadosti o licenciu do 90 dní od začatia konania. Rada rozhodne do 180 dní od začatia konania, ak sa konanie začalo z jej podnetu.

(2) Rada žiadosť o licenciu zamietne, ak

a) právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá podala žiadosť o licenciu, nespĺňa predpoklady na účasť v licenčnom konaní podľa § 45,

b) nespĺňa náležitosti podľa § 46 ods. 1 až 3 a 5 a v lehote určenej Radou nenastala náprava,

c) nespĺňa kritériá a podmienky podľa § 47, ktoré Rada posudzuje a je povinná na ne prihliadať,

d) v rámci konania o udelenie licencie na terestriálne vysielanie vyberala z viacerých žiadateľov o licenciu podľa § 48.

(3) Rozhodnutie o udelení licencie sa vydáva po dohode s príslušným správnym orgánom telekomunikácií o pridelení frekvencií a ďalších technických podmienkach vysielania, ktoré musia byť v súlade s plánmi využitia frekvencií na vysielanie rozhlasovej programovej služby a televíznej programovej služby. Frekvenčný list je súčasťou rozhodnutia o udelení licencie.

(4) Rozhodnutie o udelení licencie obsahuje tieto náležitosti:

- a) názov programovej služby,
- b) údaje o osobách, ktoré majú účasť na základnom imaní vysielateľa s licenciou alebo podiel na hlasovacích právach vysielateľa s licenciou,
- c) údaje o štatutárnych orgánoch a kontrolných orgánoch vysielateľa s licenciou,
- d) časový rozsah a územný rozsah vysielania,
- e) čas, na ktorý sa licencia udeľuje,
- f) jazyk vysielania,
- g) podiely programových typov,
- h) podiel vysielacieho času vyhradeného vysielaniu programov vo verejnom záujme,
- i) špecifikáciu rozhlasovej dátovej služby pri vysielaní rozhlasovej programovej služby,
- j) druh technického nosiča, na ktorom vysielateľ poskytne Rade záznam svojho vysielania (§ 16 ods. 3 písm. l/).

(5) Rozhodnutie o udelení licencie na vysielanie televíznej programovej služby okrem náležitostí podľa ods. 4 obsahuje

- a) podiel vysielacieho času vo vysielaní televíznej programovej služby, ktorý je vyhradený európskym dielam a európskym dielam vytvoreným nezávislými producentmi,
- b) zaradenie vysielateľa podľa § 31 ods. 3,
- c) podmienky označovania programov na základe ich klasifikácie podľa vekovej vhodnosti (§ 20 ods. 4),
- d) podmienky vysielania teletextu.

(6) Rozhodnutie o udelení licencie nadobúda právoplatnosť odo dňa, keď bolo Rade doručené písomné vyhlásenie žiadateľa o licenciu, že licenciu prijíma; toto vyhlásenie nesmie obsahovať žiadne výhrady a musí byť doručené do 30 dní po doručení rozhodnutia Rady, inak rozhodnutie o udelení licencie nenadobudne právoplatnosť a na celé konanie sa pozerá, akoby sa nebolo uskutočnilo.

(7) Na žiadosť zakladateľa, prípadne orgánu alebo osoby oprávnenej podať návrh na zápis právnickej osoby do obchodného registra možno vydať rozhodnutie o udelení licencie pred zápisom do tohto registra, ak sa preukáže, že právnická osoba bola založená. Tejto osobe vzniká oprávnenie na vysielanie najskôr odo dňa zápisu do obchodného registra. Obdobne sa postupuje aj u osôb, ktoré nemajú sídlo na území Slovenskej republiky.

(8) Proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o licenciu môže účastník konania podať opravný prostriedok na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia Rady. 41)

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní sa na konanie podľa tohto zákona vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a §§ 49, 53, 54, 56-68 zo zákona o správnom konaní.

Z ustanovenia § 71 ods. 1 uvedeného zákona vyplýva, že Rade, ako správne mu orgánu nič nebránilo, aby v predmetnom licenčnom konaní dôsledne aplikovala i príslušné ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

Podľa § 32 zákona o správnom konaní

(1) Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

(2) Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne mu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

(3) Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a

právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie.

Podľa § 33 zákona o správnom konaní

(1) Účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

(2) Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Z citácie ust. § 33 Správneho poriadku vyplýva, že argumentácia navrhovateľa a jeho námietky, že v danom prípade Rada nepostupovala v rozhodovacom procese v súlade so zákonom sú potom dôvodné. Ak by správny orgán bol rešpektoval § 33 ods. 2 Správneho poriadku a umožnil navrhovateľovi, ako účastníkovi konania oboznámiť sa s podkladom rozhodnutia, vyjadriť sa k nim a umožniť navrhnúť jeho doplnenie, navrhovateľ by mu navrhol doplniť podklady rozhodnutia o viaceré skutočnosti, na ktoré poukazuje navrhovateľ vo svojom oprávnom a prostriedku, ak správny orgán o týchto skutočnostiach samozrejme nevedel z vlastnej činnosti. Z obsahu administratívneho spisu ako i zo samotného vyjadrenia Rady mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že správny orgán neumožnil navrhovateľovi vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, spôsobu jeho zistenia a navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku sú správne orgány povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

V danom prípade neobstoí argumentácia Rady napr., že „žiadatelia o licenciu počas výberového konania nemajú záujem nahliadať do spisového materiálu ostatných žiadateľov a tento záujem nastane až, keď sú neúspešnými, ako je to v prípade navrhovateľa a, že viaceré dokumenty dopĺňala spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. postupne, a tak mal navrhovateľ dost' času do spisu nahliadnuť, no neučinil tak“. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v takomto prípade ide zo strany Rady o dezinterpretáciu zákona, pretože takéto pravidlá v zákone o správnom konaní nie sú obsiahnuté a preto sa javí, že zrejme sú vytvorené správnym orgánom účelovo. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že účelom práva podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku nie je len oboznámiť sa s podkladom rozhodnutia, ale aj navrhnúť jeho doplnenie. Pokiaľ by správny orgán bol dôsledne rešpektoval tieto procesné práva navrhovateľa, ako účastníka konania, mohol odstrániť aj príslušné rozpory ohľadne námietky navrhovateľa o konflikte záujmov týkajúcich sa člena rady V. C. Z. v súvislosti s jeho personálnym prepojením s obchodnou spoločnosťou Towercom, a.s., cez ktorú má obchodná spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o., ako jediná z účastníkov konania vysielat' na frekvenciách Rádia VIVA. Takáto potreba v konaní nakoniec vyvstala a navrhovateľ, ako to vyplýva za jeho argumentácie, by bol nesporne namietal okrem iných skutočností i predpojatosť v rozhodovaní člena Rady V. Z.. V danom prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje i na praktický aspekt veci, pretože pokiaľ by správny orgán bol postupoval súladne s ust. § 33 ods. 2 Správneho poriadku, tak na základe navrhovateľových návrhov na doplnenie dokazovania by Rada zákonite musela vykonať ďalšie dokazovanie a teda v takomto prípade spravidla správny orgán získa ďalšie podklady pre rozhodnutie, v dôsledku ktorých môže vo veci čo najobjektívnejšie rozhodnúť v dôsledku riadneho zistenia skutočného stavu veci. V danom prípade neobstoí ani argument Rady, že „navrhovateľ mal možnosť zúčastniť sa celého ústneho vypočutia vo veci, učinil tak a napriek tomu nežiadal o nahliadnutie do spisu a svoje právo využil až potom, keď Rada vo veci prijala rozhodnutie“. Totiž z povahy veci vyplýva, že postup v zmysle ust. § 33 ods. 2 Správneho poriadku prichádza do úvahy úplne v poslednom štádiu konania (na záver), keď sú vykonané všetky procesné úkony vo veci predpísané všeobecne záväzným právnym predpisom, t.j. až po ústnom pojednávaní. Ak by totiž Rada stotožnila ústne pojednávanie s inštitútom nahliadnutia do spisu, dôsledkom by bolo porušenie ust. § 33 ods. 2 Správneho poriadku a teda takúto

obranu Rady nie je možné akceptovať.

V danom prípade už samotný procesný postup Rady bol v tomto smere neštandardným, nakoľko správny orgán dal účastníkom lehotu na zdokladovanie svojich žiadostí do 14. mája 2012, avšak hneď v nasledujúci deň, teda 15. mája 2012 vo veci meritorne rozhodol a to bez rešpektovania príslušných procesných práv účastníkov licenčného konania.

Z vyššie uvedeného nesporne vyplýva, že správny orgán svojim postupom navrhovateľovi, ako účastníkovi konania v určitom štádiu správneho konania odňal možnosť konať, pričom ide o takú vadu konania, ktorá má nesporne podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia Rady, ktorá skutočnosť je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia správneho orgánu a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Navrhovateľ mal výhrady vo vzťahu k V. Z., ako členovi Rady v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou v danej veci. V danom prípade i podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa V. C. Z. nemohol zúčastniť rozhodovania vo veci z dôvodu svojho vzťahu k obchodnej spoločnosti Towercom, a.s., kde V. Z. pracuje a prostredníctvom ktorej obchodná spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. má zabezpečovať šírenie signálu. Taktiež, ako to vyplýva z administratívneho spisu, s obchodnou spoločnosťou Towercom, a.s. má si prenajímať obchodné priestory na zabezpečenie svojho vysielania. Navrhovateľ v tejto súvislosti poukazoval na skutočnosť, že žiadnemu z účastníkov konania neboli počas celého konania prístupné informácie, kto z členov Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie bude členom komisie, ktorá by mala rozhodovať o udelení licencie na rozhlasové terestriálne vysielanie na frekvenciách Rádia VIVA. Z administratívneho spisu vyplýva, že V. C. Z. sa skutočne i reálne zúčastnil rozhodovacej činnosti v danej veci. Túto skutočnosť nepopiera ani Rada. Navyše navrhovateľ uvádza, že obchodná spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. zvíťazila pri rozhodovaní (hlasovaní) s prevahou jedného hlasu.

Podľa § 9 Zákona o správnom konaní č. 71 /1967 Zb.

(1) Zamestnanec správneho orgánu je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosť o jeho nepredpojatosti.

(2) Z prejednávania a rozhodovania pred správnymi orgánmi je vylúčený aj ten, kto sa v tej istej veci zúčastnil na konaní, ako zamestnanec správneho orgánu iného stupňa.

Podľa § 10 uvedeného zákona

Účastník konania oznámi správne orgánu skutočnosti nasvedčujúce vylúčenie zamestnanca správneho orgánu (§ 9 <.), len čo sa o nich dozvie.

Podľa § 11 uvedeného zákona

(1) Len čo sa zamestnanec správneho orgánu dozvie o skutočnostiach nasvedčujúcich jeho vylúčenie (§ 9 <.), oznámi to bez meškania svojmu najbližšie nadriadenému vedúcemu; vedúci správneho orgánu to oznámi vedúcemu nadriadeného správneho orgánu.

(2) Predpojatý zamestnanec správneho orgánu urobí iba také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad.

Podľa § 12 uvedeného zákona

(1) O tom, či je zamestnanec správneho orgánu z konania vylúčený, rozhoduje orgán, ktorému boli dôvody vylúčenia oznámené (§ 11 ods. 1 <.); ak sa rozhodlo, že zamestnanec správneho orgánu je vylúčený, urobí tento orgán opatrenie na zabezpečenie riadneho uskutočnenia ďalšieho konania.

(2) Proti rozhodnutiu o vylúčení zamestnanca správneho orgánu z konania nemožno podať samostatné odvolanie.

Podľa § 13 uvedeného zákona

- (1) Z tých istých dôvodov ako zamestnanec správneho orgánu (§ 9 <.) je z prejednávania a rozhodovania vecí vylúčený i člen komisie, ktorá uskutočňuje konanie.
- (2) Len čo sa člen komisie dozvie o skutočnosti nasvedčujúcej jeho vylúčeniu, oznámi to bezodkladne predsedovi komisie, ktorý rozhodne, či je člen komisie z konania vylúčený. Predseda komisie oznámi bezodkladne skutočnosť nasvedčujúcu jeho vylúčeniu komisií, ktorá rozhodne, či je z konania vylúčený.
- (3) Ustanovenia § 10 <., § 11 ods. 2 < a § 12 ods. 2 < platia obdobne.

Vzhľadom na použitie ustanovenia § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii sa vyššie uvedené ustanovenia zákona o správnom konaní aplikujú aj na konanie o udelenie licencie na rozhlasové terestriálne vysielanie za účelom pridelenia príslušných vysielacích frekvencií. V danom prípade ústavný princíp objektivity platí aj v licenčnom konaní. Ústava SR nepripúšťa, aby rozhodovala osoba, ktorá nie je nezaujatá a nestranná. Ústava SR a zákon o správnom konaní garantujú nestrannosť správneho orgánu konajúceho vo veci, o ktorej nemôžu existovať pochybnosti, čo je predpokladom konania správneho orgánu v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a predpokladom ochrany záujmov štátu a spoločnosti a práv a záujmov fyzických a právnických osôb (§ 3 ods. 1 správneho poriadku).

Ústava SR a Správny poriadok garantuje nestrannosť správneho orgánu konajúceho vo veci ako takého, bez ohľadu na to, či rozhoduje zamestnanec alebo iná osoba, ktorá nie je v zamestnaneckom vzťahu.

Podľa právneho názoru Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. II. ÚS 9/2000 a sp. zn. II. ÚS 143/2002: „Medzi základné úlohy právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd svojich občanov. V prípade, ak je rozhodnutie o uplatnení alebo ochrane základného práva alebo slobody občana potrebné uskutočniť v rámci, resp. prostredníctvom osobitného konania pred štátnym alebo iným orgánom, úloha štátu spočíva v zabezpečení existencie a právnej úpravy takýchto konaní dostupných (na nediskriminačnom základe) každému z nositeľov základných práv a slobôd. Ďalším kritériom kladeným na takéto konania je, aby sa v ich rámci a ich prostredníctvom zabezpečoval reálny (a nie iba fiktívny) výkon, respektíve ochrana niektorého zo základných práv alebo slobôd občanov. Takéto konania vytvárajúce nevyhnutné procesné záruky reálneho uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov treba (a z tohto dôvodu) považovať za ich neoddeliteľnú súčasť. Samou existenciou takýchto konaní sa však ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd občanov nevyčerpávajú, keďže tieto predpokladajú aj určitú "kvalitu" orgánov rozhodujúcich o uplatnení, resp. ochrane základných práv a slobôd (nezávislosť a nestrannosť rozhodovacích orgánov), ako aj určitú kvalitu samého konania o nich. Jednou z podstatných zložiek každého konania, v ktorom sa rozhoduje o uplatnení, resp. o ochrane niektorého zo základných práv alebo slobôd občanov a to bez ohľadu na povahu orgánu, pred ktorým takéto konanie prebieha, je jeho objektivita, ktorou sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy rozhodovacieho orgánu bez akýchkoľvek objektívnych limitov“.

Slovenská republika je podľa čl. I ods. 1 Ústavy SR právnym štátom. V právnom štáte ústava má povahu základného prameňa práva, ktorý je nadradený všetkým ostatným prameňom práva (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 8/97). Ak teda základný zákon štátu neumožňuje, aby v konkrétnej veci účastníka konania, ktorá sa týka jeho základného práva alebo slobody, rozhodoval správny orgán, ktorý nie je nestranný, tak potom je tento princíp potrebné aplikovať ex constitutione.

V danom prípade je teda zrejmé, že V. C. Z., nebol a nemohol byť pri rozhodovaní nestranný a teda bol zaujatý. Vzhľadom na namietané skutočnosti navrhovateľom týkajúce sa V. C. Z. a ktoré mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané z administratívneho spisu, diskvalifikoval sa z rozhodovania vo veci.

Skutočnosť, že v predmetnom konaní sa rozhoduje aj o vlastníckom práve účastníka konania, ktoré je v zmysle článku 20 Ústavy SR základným právom, nemôže byť sporná.

V danom prípade nejde taktiež o námietku, na ktorú by sa vzťahovala koncentračná zásada.

Z uvedených dôvodov je potom rozhodnutie rady rozhodnutím nezákonným, ktorá skutočnosť je

nesporne dôvodom pre zrušenie rozhodnutia správneho orgánu.

V danom prípade Rada argumentovala, že opravný prostriedok navrhovateľa je podaný oneskorene a poukázala na to, že navrhovateľovi bolo napadnuté rozhodnutie R/117/2012 doručené ako príloha listu č. 3253/2012 dňa 3. júla 2012. Jednalo sa o neúspešné doručenie a dňa 4. júla 2012 malo byť vykonané opakované doručenie, ktoré bolo opäť neúspešné a dňa 4. júla 2012 zásielka bola uložená na pošte. Správny orgán s poukazom na ustanovenie § 24 ods. 2 Správneho poriadku uviedol, že tretí deň od uloženia zásielky pripadol na sobotu 7. júla 2012 a preto posledným dňom trojdňovej lehoty bol pondelok 9. júla 2012, kedy nastala aj fikcia doručenia a začala plynúť 15 dňová lehota na podanie opravného prostriedku. Posledným dňom 15 dňovej lehoty bol utorok 24. júla 2012, a keďže navrhovateľ podal svoj opravný prostriedok do podateľne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky až dňa 6. augusta 2012, zmeškal zákonnú lehotu proti výroku č. IV napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ naopak argumentoval tým, že nemá vedomosť o akýchkoľvek pokusoch o doručenie napadnutého rozhodnutia zo strany poštového úradu, k žiadnemu doručovaniu napadnutého rozhodnutia prostredníctvom poštového doručovateľa nedošlo a ani žalobca nebol vhodným spôsobom vyzoomený o tom, že písomnosť bude opätovne doručovaná v určený deň a hodinu. Z týchto dôvodov nie je splnený ani predpoklad na fikciu doručenia uložením zásielky na pošte, nakoľko neboli vytvorené ani podmienky, aby sa žalobca o údajnom doručovaní rozhodnutia mohol dozvedieť spôsobom ako to predpokladá ust. § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Podľa navrhovateľa za jediný nespochybniteľný a preukázateľný dátum doručenia napadnutého rozhodnutia je 23. júla 2012, od ktorého je treba počítať lehotu na podanie odvolania.

Vzhľadom na rozporné tvrdenia medzi navrhovateľom a Radou, bolo potrebné skúmať, či pri doručovaní napadnutého rozhodnutia R/117/2012 poštovým úradom spôsobom, aký predpokladá ustanovenie § 24 ods. 2 Správneho poriadku i skutočne došlo k reálnemu naplneniu materiálnych znakov, ktoré sú nevyhnutné pri doručovaní zásielky do vlastných rúk, alebo či v danom prípade došlo iba k deklaratórnemu naplneniu ustanovenia § 24 Správneho poriadku pri doručovaní spornej zásielky vo vzťahu k navrhovateľovi.

V predmetnej veci zvolil správny orgán doručovanie rozhodnutia č. R/117/2012 zo dňa 15. mája 2012 formou doručovania do vlastných rúk a to prostredníctvom pošty, t.j. v intenciách ustanovenia § 24 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom v konaní.

V ustanovení § 24 ods. 2 veta posledná je zakotvená výnimka zo zásady, že doručenie pôsobí až od okamihu, keď písomnosť sa fakticky dostala do rúk adresáta. Bez ohľadu na skutočnosť, či sa adresát písomnosti o jej uložení na pošte dozvedel. Ide o právnu fikciu.

Podľa § 25 ods. 1 uvedeného zákona písomnosti určené do vlastných rúk adresované orgánom a právnickým osobám sa doručujú ich zamestnancom povereným prijímať písomnosti. Ak nie je určený zamestnanec na prijímanie písomností, doručí sa písomnosť určená do vlastných rúk tomu, kto je oprávnený za orgán alebo právnickú osobu konať.

Z ods. 2 uvedeného ustanovenia zákona vyplýva, že ak nemožno doručiť písomnosť právnickej osobe na adresu, ktorú uviedla alebo je známa, ani na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je správnomu orgánu známa, písomnosť sa považuje po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky správnomu orgánu za doručenú, a to aj vtedy, ak ten, kto je oprávnený konať za právnickú osobu, sa o tom nedozvie.

Z ods. 3 uvedeného ustanovenia zákona vyplýva, že ak nemožno doručiť písomnosť podnikateľovi - fyzickej osobe na adresu, ktorú uviedla alebo je známa, ani na adresu jej miesta podnikania uvedenú v živnostenskom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je správnomu orgánu známa, písomnosť sa považuje po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky správnomu orgánu za doručenú, a to aj vtedy, ak sa podnikateľ - fyzická osoba o tom nedozvie.

Podľa § 25 ods. 4 uvedeného zákona, ak si adresát vyhradí doručovanie zásielok do poštového priečinku, pošta adresátovi oznámi príchod zásielky, možnosť prevzatia a odbernú lehotu na predpísanom tlačive, ktoré vloží do poštového priečinku. Ak si adresát na základe dohody preberá zásielky na pošte a nemá pridelený priečinok, pošta tieto zásielky neoznamuje. V oboch prípadoch sa dátum príchodu zásielky považuje za dátum uloženia. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Z uvedených ustanovení zákona o v správnom konaní jednoznačne vyplýva, že upovedomeniu o uložení zásielky na pošte „ku konštruovaniu právnej fikcie doručenia písomnosti“ predchádzajú ďalšie dôležité skutočnosti a to predovšetkým u právnickej osoby preukázaná skutočnosť, že adresát bol pri prvom neúspešnom pokuse po doručení zásielky upovedomený vhodným spôsobom o tom, že zásielka mu bude opakovane doručená v mieste doručenia v deň a hodinu uvedenom v oznámení. Iba v prípade splnenia týchto skutočností a toho, že i nový pokus o doručenie bol bezvýsledným sa uloží zásielka na pošte a o tom má byť adresát tejto písomnosti tiež vhodným spôsobom upovedomený. Z toho vyplýva, že samotné uloženie zásielky na pošte bez splnenia si uvedených predchádzajúcich predpokladov a skutočností nezakladá právo na domnienku doručenia.

Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky využitie fikcie doručenia prichádza do úvahy iba v prípade splnenia všetkých v zákonom stanovených zákonných predpokladov, teda, že adresát mal aj reálnu možnosť dozvedieť sa o pokusoch poštového doručovateľa predmetnú zásielku mu doručiť a tiež musí byť preukázané, že poštový doručovateľ dodržal postup pri doručovaní zásielky adresovanej do vlastných rúk, pretože ak napr. poštový doručovateľ hneď po prvom neúspešnom doručovaní zásielky určenej do vlastných rúk by zásielku hneď uložil na pošte bez toho, aby sa pokúsil ju doručovať opakovane potom, ako o tom adresáta vhodným spôsobom upovedomil, nemôže dôjsť k naplneniu zákonných podmienok na uplatnenie fikcie doručenia. Taktiež pokiaľ doručienka zásielky určenej adresátovi do vlastných rúk, obsahuje iba jeden podpis poštového doručovateľa, nemá povahu verejnej listiny, pretože neobsahuje všetky predpísané náležitosti.

Doručenka, ktorá sa vrátila Rade od doručenia napadnutého rozhodnutia navrhovateľovi, neobsahuje navyše ani jeden podpis poštového doručovateľa a nemôže mať preto v tomto prípade podľa názoru Najvyššieho súdu SR ani povahu verejnej listiny. Z uvedeného vyplýva, že, ak nie sú všetky právne náležitosti splnené, súd nie je oprávnený skonštatovať naplnenie fikcie doručenia. Z týchto dôvodov nie je potom možné skonštatovať, že by doručovanie napadnutého rozhodnutia správneho orgánu vo vzťahu k navrhovateľovi bolo vykonané štandardným spôsobom v súlade so zákonom o správnom konaní a preto v týchto pochybnostiach nie je možné zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky skonštatovať naplnenie fikcie doručenia, pretože by tým došlo zo strany súdnej moci k odňatiu možnosti navrhovateľovi konať pred súdom. Za týchto okolností Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nezostáva iné, ako konštatovať, že jeho návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu bol podaný v zákonom stanovenej lehote. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje i na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 65/2010.

Rada namietala, že opravný prostriedok navrhovateľa sa týka iba výroku napadnutého rozhodnutia v bode IV., v ktorom správny orgán zamietol v zmysle ustanovenia § 49 ods. 2 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. žiadosť navrhovateľa o udelenie licencie na terestriálne vysielanie a že výrok napadnutého rozhodnutia v bode I. o udelení licencie č. R/117 obchodnej spoločnosti CORPORATE LEGAL, s.r.o. podlieha konaniu o žalobách v zmysle V. časti hlavy II. O.s.p. a poukázala i na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok vo veci 5SŽ/10/2009 a 5SŽ/101/2007), kde Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že „vecná príslušnosť na preskúmanie rozhodnutia odporkyne v časti o udelení licencie nie je v zákone č. 308/2000 Z. z. osobitne upravená a z tohto dôvodu je potrebné vylúčiť časť konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia rady ... na samostatné konanie“ a že z tohto dôvodu výrok o udelení licencie a pridelení frekvencií jednému z uchádzačov mal navrhovateľ napadnúť len na krajskom súde v konaní o žalobách.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s vyššie uvedeným právnym názorom Rady nestotožnil a naopak je toho názoru, že v danom prípade napadnuté rozhodnutie Rady podlieha vecnej príslušnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako celok, pretože v danom prípade všetky výroky v napadnutom rozhodnutí skutkovo a právne spolu súvisia, ktorá skutočnosť má oporu i v ustanovení § 49 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., kde zákonodarca uviedol, že proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o licenciu môže účastník konania podať opravný prostriedok na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že o prípad kedy by bolo potrebné v konaní na Najvyššom súde Slovenskej republiky vylúčiť časť predmetu na samostatné konanie a v tejto časti vec postúpiť Krajskému súdu v Bratislave by išlo napr. vtedy, ak by Rada rozhodla o udelení sankcie - finančnej pokuty vysielateľovi za odovysielanie určitej relácie, ktorou by došlo k porušeniu ust. § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a vysielateľ by zasiahol spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom do ľudskej dôstojnosti určitého subjektu za čo by mu bola uložená pokuta podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a tým istým rozhodnutím by Rada uložila vysielateľovi za porušenie ustanovenia § 16 ods. 3 písm. a/ zákona o vysielaní i sankciu - odovysielateľ oznam o porušení zákona podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. b/ zákona o vysielaní.

Vo vyššie príkladmo uvedenom prípade vyplýva z ustanovenia § 64 ods. 6 zákona o vysielaní, že proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c/ až e/ možno podať opravný prostriedok na Najvyšší súd Slovenskej republiky do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia Rady.

Z toho potom nesporne explicitne vyplýva, že v prípadoch v uvedených v § 64 ods. 1 písm. c/ až e/ zákona o vysielaní je založená kompetencia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a v prípadoch uvedených pod písm. a/ a b/ ustanovenia § 64 ods. 1 by bol vecne príslušný Krajský súd v Bratislave a v takomto prípade by Najvyšší súd Slovenskej republiky musel uznesením rozhodnúť, že časť predmetu konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady pre vysielanie a retransmisii vo výroku týkajúcom sa uloženia sankcie podľa § 64 ods. 1 písm. b/ zákona o vysielaní, ohľadne odovysielania oznamu o porušení zákona, postúpi vecne príslušnému Krajskému súdu v Bratislave. Toto je teda názorná ilustrácia prípadovej štúdie, kedy by o rozhodnutí Rady rozhodovali jednak Najvyšší súd Slovenskej republiky a jednak Krajský súd v Bratislave.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je Najvyšší súd Slovenskej republiky toho názoru, že o danej veci, kde správny orgán rozhodol napadnutým rozhodnutím č. R/117/2012 zo dňa 15. mája 2012, je potrebné rozhodnúť jedným rozhodnutím v celosti, pretože výroky rozhodnutia Rady pod bodom I. o udelení licencie obchodnej spoločnosti CORPORATE LEGAL, s.r.o. s bodom IV. o zamietnutí žiadosti navrhovateľa ohľadne udelenia licencie na terestriálne vysielanie skutkovo a právne spolu súvisia a nie je právny dôvod na vylúčenie časti predmetu konania uznesením na samostatné konanie ohľadne bodu I. výrokovej časti napadnutého rozhodnutia a postúpenie veci v tejto časti Krajskému súdu v Bratislave.

Pokiaľ by zákonodarca chcel, aby súd v danej veci postupoval tým procesným postupom ako naznačuje Rada, bol by to zákonodarca v ustanovení § 49 ods. 8 zákona o vysielaní jednoznačne uviedol.

Z obsahu rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré poukazuje Rada (5SŽ/10/2009 a 5SŽ/101/2007), bližšie nevyplýva, že by sa príslušné senáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaoberali skutočnosťami, či existujú v danom prípade zákonné dôvody na konštatáciu, že ohľadne časti predmetu konania je príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky a ohľadne časti predmetu konania by mal byť príslušný Krajský súd v Bratislave.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2S si v plnom rozsahu osvojil uvedený právny názor a je toho názoru, že akýkoľvek iný výklad na príslušnú problematiku ohľadne vecnej príslušnosti súdov, by bol skutočne za danej skutkovej a právnej situácie popretím zmyslu a účelu ustanovenia § 49 ods. 8 zákona o vysielaní v tomto prípade.

Pre úplnosť veci senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2S vzhľadom na svoje právne závery v tejto preskúmvanej veci si dovoľí poukázať tiež i na príslušnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutú v nálezoch sp. zn. III. ÚS 341/07 z 1. júla 2008, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010 alebo sp. zn. III. ÚS 70/2010 z 1. novembra 2010, z ktorej nesporne vyplýva, že ustanovenie

čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom zákona, ale aj zmyslom a účelom zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež si dovoľí poukázať na generálnu interpretačnú a realizačnú klauzulu, ktorá ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad (napr. PL. ÚS 15/98).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2S zastáva ten právny názor, že svojim výkladom aplikácie výlučnej vecnej príslušnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci neporušil zákon č. 308/2000 Z. z. Naopak pri nedostatku právnej úpravy v zákone č. 308/2000 Z. z. takýto výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je len logickým vyústením do racionálnej a správnej aplikácie predovšetkým metódou logického, systematického, ako i teleologického výkladu danej právnej normy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je Najvyšší súd Slovenskej republiky nesporne toho názoru, že sa vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami navrhovateľa v jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady č. R/117/2012 zo dňa 15. mája 2012 a zaoberal sa všetkými pre vec rozhodujúcimi skutočnosťami, ktoré namietali i ďalší účastníci konania a dal na ne odpoveď (viď napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija v. Španielsko z 9. decembra 1994, č. sťažnosti 18390/91).

Taktiež Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že predchádzajúce dve rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dostatočne vhodným spôsobom neriešili spornú problematiku pro futurum a to so zreteľom na tak závažnú otázku v konaní, ktorá medzi účastníkmi konania bola spornou.

Za danej skutkovej a právnej situácie, keďže vec pripúšťala rôzny výklad, tak najvyšší súd ako orgán aplikujúci právo, bol v tejto konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad. Takýmto výkladom podľa názoru najvyššieho súdu aplikovaným na danú vec nedošlo a ani nemohlo dôjsť k vytvoreniu stavu právnej neistoty rozhodovacou činnosťou, ale naopak došlo k odstráneniu stavu právnej neistoty a to tak v konkrétnej veci ako i pro futurum.

Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež poukazuje v danom prípade i na právne závery z Nálezov ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 38/02 a I. ÚS 175/04, ako i I. ÚS 69/09, z ktorých vyplýva, že „nabízi-li sa jak výklad zákona, který vede k popření smyslu zákoné úpravy, tak výklad, který vede k naplnění tohto smyslu, je racionální a ústavně žádoucí, aby obecná justice svolila výklad druhý. Takovýmto postupem nijak nezasahuje do výlučné kompetence zákonodárce, ale naopak v souladu s použitím principu objektivního teleologického výkladu, naplňuje účel zákona a presumovanou vůli racionálního zákonodárce“.

Pokiaľ senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2S zaujíma právny názor, že napadnuté rozhodnutie Rady podlieha vecnej príslušnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako celok, pretože v danom prípade oba výroky (výrok o udelení licencie jednému zo žiadateľov a výrok o zamietnutí žiadostí ostatných žiadateľov) skutkovo a právne spolu súvisia, ktorá skutočnosť vyplýva a má oporu i v ustanovení § 49 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z., tak správnosť a opodstatnenosť tohto názoru vyplýva aj z judikatúry Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, kde je právna úprava tejto problematiky obdobná, nakoľko z ustanovenia § 19 zákona č. 231/2001 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání vyplýva, že „proti výroku v rozhodnutí Rady o zamítnutí žádosti o licenci lze podat ve lhůte do 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí žalobu podle zvláštního právního předpisu“.

Z rozsudku Najvyššieho správneho súdu Českej republiky 7 As 10/2005-298 zo dňa 23. júna 2005 vyplýva rovnako záver, že rozhodnutie o udelení licencie obsahuje výroky jednak o udelení licencie jednému zo žiadateľov o licenci a jednak výrok o zamietnutí žiadostí ostatných žiadateľov, tieto výroky sú pritom prepojené (závislé).

Taktiež z rozsudku Najvyššieho správneho súdu Českej republiky 3 As 24/2004-79 zo dňa 30. novembra 2004 vyplýva, že najvyšší správny súd sa zaoberal i otázkou žalobnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že zákon výslovne umožňuje napadnúť iba výrok o zamietnutí žiadosti o licenciu a žalobca napádal i výrok, ktorým bola udelená licencia inému žiadateľovi. Z dôvodov jeho rozsudku vyplýva, že pri posudzovaní tejto otázky je potrebné vychádzať z logickej súvislosti výrokov rozhodnutia a že nie je pochyb o tom, že licencia je neoddeliteľne spätá s technickým prostriedkom (konkrétnym kmitočtom na danú lokalitu vysielania) a v konkrétnom licenčnom konaní nemôže byť udelená viac ako jedna licencia. Najvyšší správny súd v tomto rozsudku ďalej dôvodí, že „reštriktívny výklad ustanovenia § 19 zákona o vysielaní, vylučujúci možnosť napadnúť rozhodnutie Rady i vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku o udelení licencie inému subjektu, by mohol (v prípade úspešnej žaloby podanej neúspešným žiadateľom o licenciu) vyústiť do existencie právoplatného správneho rozhodnutia o udelení licencie jednému subjektu a súčasnú existenciu neukončeného správneho konania o vydanie licencie inému subjektu, čo je pojmovovo vylúčené, pretože obaja sú účastníkmi toho istého správneho konania, v ktorom sa rozhoduje o tom istom práve. Možno hovoriť o výrokoch vzájomne podmienených, keď obsah výroku prvého bez ďalšieho určuje obsah výroku druhého“.

Taktiež z rozsudku Najvyššieho správneho súdu Českej republiky 6 As 11/2005-204 zo dňa 15. marca 2007 vyplýva, že oba uvedené výroky v rozhodnutí Rady sú prepojené (závislé) a že z argumentácie sťažovateľa v kasačnej sťažnosti jasne vyplýva previazanosť oboch výrokov a že proti rozhodnutiu Rady môže brojiť každý zo žiadateľov, koho žiadosť bola zamietnutá a pokiaľ tak učinili iba niektorí, boli potom ostatní žiadatelia zrejme s výsledkom stotožnení. Z rozsudku najvyššieho správneho súdu ďalej vyplýva, že pokiaľ ide o oprávnenie žalobcu napadnúť okrem výroku o neudelení licencie jemu samotnému tiež výrok o udelení licencie úspešnému žiadateľovi, tak najvyšší správny súd vyslovil, že pre vzájomnú podmienenosť oboch výrokov mal neúspešný žiadateľ možnosť napadnúť rovnako výrok o udelení licencie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na skutočnosti vyplývajúce z uvedených rozsudkov Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, je oprávnené toho názoru, že z ustanovenia § 49 ods. 8 zákona o vysielaní vyplýva vôľa a zámer zákonodarcu, aby neúspešný uchádzač o udelenie licencie na rozhlasové a televízne vysielanie napadol opravným prostriedkom na Najvyššom súde Slovenskej republiky v jednom a tom istom konaní nielen výrok o zamietnutí žiadosti o licenciu, ale i výrok o udelení licencie úspešnému žiadateľovi o licenciu a že na celé toto konanie je vecne príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že Rada nedostatočne a neúplne zistila skutkový stav ohľadne náležitostí žiadostí o udelenie licencie zmysle § 46 a kritérií uvedených v § 47 zákona o vysielaní, keď predovšetkým namietal otázku splnenia technických a organizačných predpokladov vysielania u víťaza súťaže CORPORATE LEGAL, s.r.o., tak Najvyšší súd Slovenskej republiky i vzhľadom k argumentácii Rady, že ona nemôže posudzovať mieru naplnenia náležitostí v žiadostiach o licencie, ale len to, či predpísané náležitosti boli predložené, považuje za potrebné zdôrazniť tieto skutočnosti:

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je potrebné a nevyhnutné, aby v konaní o udelení licencie na rozhlasové a televízne vysielanie Rada nielen formálne ale i materiálne skúmala pripravenosť jednotlivých uchádzačov z technického pohľadu, jednak z hľadiska organizačnej pripravenosti, ako i ekonomickej pripravenosti na vysielanie.

Čo sa týka otázky technickej pripravenosti, tak Rada by mala preskúmať vybavenosť žiadateľov technickými prostriedkami k vysielaniu a to hlavne, či takýmito technickými prostriedkami priamo disponujú, alebo či a ako kvalitne majú zabezpečený zmluvný prístup k takýmto prostriedkom. Pokiaľ žiadateľ už v skoršej dobe podnikal v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania, tak potom je potrebné preskúmať výsledky dosiahnuté týmto žiadateľom pri jeho doterajšom vysielaní, či dodržiaval právne predpisy, etické normy a doterajšie plnenie licenčných podmienok uchádzačom. Pri hodnotení vychádza Rada hlavne z údajov predložených žiadateľom avšak musí vychádzať tiež i zo skutočností, ktoré sú jej známe z úradnej činnosti. Na tieto skutočnosti Rada v prípade víťaza licenčného konania neprihliadla a taktiež na tieto skutočnosti neprihliadla ani v prípade navrhovateľa ako dlhoročného rádia pôsobiaceho na mediálnom trhu.

V oblasti organizačnej pripravenosti by mala Rada posúdiť zmluvné zabezpečenie predpokladov k zahájeniu vysielania, hlavne štádium zmluvnej prípravy, ale tiež aké zmluvy má žiadateľ uzatvorené, s kým a na akú dobu, či sa jedná napríklad o zmluvy o zmluvách budúcich alebo zmluvy, ktoré sú

pripravené k okamžitému plneniu. V rámci organizačnej pripravenosti Rada preskúma tiež otázku personálneho vybavenia uchádzača nevyhnutnými odborníkmi, ako i ďalšími osobami potrebnými na začatie vysielania.

Z hľadiska ekonomickej pripravenosti uchádzača Rada hodnotí napr. výšku základného kapitálu, jeho štruktúru a množstvo prostriedkov vyčlenených na investíciu do vysielania. Množstvo investičných prostriedkov má byť vieroходne doložené. Hodnotí sa tiež, ako bude žiadateľ schopný financovať vysielanie v ďalších rokoch za jeho bežnej prevádzky, z akých zdrojov, či vlastných, či cudzích, či v ich kombinácii. Významné je tu štádium existencie uchádzača, z ktorého Rada má možnosť zistiť, či uchádzač bol až teraz založený alebo či už bol zapísaný do obchodného registra a splnil všetky k tomu nevyhnutné predpoklady, či sa jedná o živý, fungujúci a stabilný subjekt so zodpovedajúcim podnikateľským oprávnením.

Vyššie uvedenými otázkami pripravenosti uchádzačov na vysielanie, ako vyplýva z dôvodov napadnutého rozhodnutia sa Rada dostatočne nezaoberala a preto jej rozhodnutie je potrebné považovať pre nedostatok dôvodov za nepreskúmateľné, ktorá skutočnosť je sama osebe dôvodom na zrušenie rozhodnutia súdom.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že napadnuté rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu je nezákonné a preto bolo potrebné ho podľa § 250 q ods. 2 O.s.p. zrušiť a vec vrátiť správne mu orgánu na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p. a úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov konania, ktoré mu v preskúmvacom konaní vznikli v súvislosti s tým, že ho vo veci zastupovala advokátska kancelária, v mene ktorej konala advokátka a konateľka Mgr. Mária Kodajová, ktorá vyčísli la celkové trovy konania, ktoré navrhovateľovi vznikli vo výške 407,55 euro. Vyčíslené trovy konania pozostávajú z troch úkonov právnej služby a to:

- 1/ prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom v roku 2012,
- 2/ písomné podanie na súd - opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu v roku 2012,
- 3/ účasť na pojednávaní dňa 27. marca 2013.

V danom prípade 1/6-ina výpočtového základu za rok 2012 je 127,16 eura krát 2 úkony = 254,32 eura a 1/6-ina výpočtového základu za rok 2013 je 130,16 eura za 1 úkon právnej služby. K obom úkonom právnej služby za rok 2012 prináleží režijný paušál vo výške 7,63 eura krát 2 = 15,26 eura a k jednému úkonu právnej služby za rok 2013 prináleží režijný paušál vo výške 7,81 eura. Celkové trovy právneho zastúpenia, ktoré navrhovateľovi vznikli potom predstavujú sumu 407,55 eura, ktorú sumu je povinný správny orgán zaplatiť navrhovateľovi. V danom prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že navrhovateľom uplatnené trovy konania sú v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a preto zaviazal správny orgán tieto trovy konania zaplatiť navrhovateľovi na účet jeho právneho zástupcu.

Obchodná spoločnosť CORPORATE LEGAL, s.r.o. v preskúmvacom konaní úspešná nebola, Rádiu Play, s.r.o. ako i Rádiu VIVA, a.s. trovy konania nevznikli a tieto trovy si navyiac ani neuplatnili a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tiež, že ostatným účastníkom trovy konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.